

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

DUBEN

1995

OBSAH

Prázdný hrob	1
Přelidněnost světa?	4
OSN budoucí světovládce?	14
Na straně života a pravdy	16
Vraždění nevinů	18
Co lze očekávat v dalším tisíciletí?	19
Manipulace a nová elita	20
Nebe na Zemi	28

PRÁZDNÝ HROB

Velikonoce - Ježíšovo vzkříšení, prázdný Ježíšův hrob, byl tím nejočividnějším důkazem Ježíšova zmrtných-vstání. Proberme si to, čemu právníci říkají "nepřímý důkaz". Povězme si o řadě nepřímých důkazů, které k nám promlouvají dodnes.

Je možné, aby si několik prostých mužů, jedné generace, vymyslelo tak mocnou a přitažlivou osobnost, tak vznešenou a mravní, tak povzbuzující lidské bratrství, jako byl Ježíš Kristus? Falešné vykonstruování Ježíše Krista by byl daleko větší zázrak než všechny zázraky, které jsou zaznamenány ve všech čtyřech biblických evangeliích. Vymyslet si Ježíše Krista by byl větší zázrak než to, že žil mezi námi.

Vysvětleme si nejprve, co je to přímý důkaz. Ten se zabývá přímými fakty jako například: Vstal Ježíš z mrtvých? Byla hrobka prázdná? Například, při loupežném přepadení, svědectví očitěho svědka, který viděl lupiče vytáhnout nůž a pobodat svou vyhlédnutou oběť dříve, než ji okradl, je přímý důkaz!

Co je to nepřímý důkaz? To je prokázání skutečností, které jsou uváděny jako důkaz, z něhož jsou ostatní fakta odvozena. Otisky prstů zločince nebo nedostatečné alibi jsou nepřímé důkazy. V soudnictví jsou nepřímé důkazy stejně cenné jako přímé. Dokonce nepřímé důkazy mohou posloužit k odhalení pravdy lépe než přímé důkazy, protože obvykle nemohou být tak snadno zfalšovány, jako přímé důkazy, např. křivé svědectví. Už vidíte, kam mířím? Toto je odpověď pro ty Tomáše, kteří namítají, že přímé důkazy Ježíšova vzkříšení nejsou věrohodné, protože očití svědci byli poblouznění, zhypnotizováni atd. Tak tedy nepřímý důkaz číslo:

1. Existence církve. Počáteční, překotný růst církve je historický fenomén, jenž je s přihlédnutím na tehdejší náboženský kontext nepochopitelný. Původ církve můžeme historicky vysledovat přímo do Jeruzaléma, do Palestiny, kolem r. 30. Církev vzkvétala právě v Jeruzalémě, ve městě, kde byl Ježíš Kristus ukřižován. Věřte, že by raná Jeruzalémská církev mohla přežít, obklopena tolika nepřáteli, kdyby Ježíš Kristus opravdu nevstal z mrtvých? Kdyby se jenom odpůrci mohli prokázat Ježíšovým mrtvým tělem a zdiskreditovat církev!

2 ZÁPAS O DUŠI

Kdo by potom riskoval s vymyšlenou vírou v tak smrtelně nebezpečných politicko-náboženských podmínkách? Zpráva o Ježíšově zmrtvýchvstání se rychle roznesla po celém Jeruzalémě, k farizejům i k Římanům!

První kázání po Ježíšově vzkříšení kázal Petr. A výsledek? Tři tisíce lidí uvěřilo! A hned nato dalších pět tisíc lidí! Byla to davová psychóza? Šílenství? Je možné, aby v tak krátké chvíli osm tisíc lidí uvěřilo, kdyby nebyl Ježíš vzkříšen? Mnoho důkazů, ať přímých či nepřímých svědčí o tom, že církev vděčí za svůj původ zmrtvýchvstání svého zakladatele. Máme snad po ruce jiné teorie o vzniku církve, které by lépe objasnily tuto skutečnost? Kdybychom chtěli vysvětlit vznik církve bez poukázání na Ježíšovo vzkříšení, bylo by to stejně beznadějně jako vysvětlovat římskou historii bez poukázání na Julia Césara.

2. Křest - je obrazem úmrtí a vzkříšení věřícího s Ježíšem Kristem. Křest je starý jako církev sama. Je to svědectví, veřejné přiznání nových věřících k Ježíši Kristu, které oznamuje jejich spásu! Věřící umírá s Kristem na kříži, což je symbolizováno potopením ve vodě. Vynoření z vody odhaluje nový život, první vdech v Kristu! Kdyby Ježíš historicky nezemřel a nevstal z mrtvých, v prostoru a čase, konali bychom dnes takový obřad? Určitě ne!

3. Večeře Páně - přijímání, je další nepřímý důkaz, v němž chléb a kalich s plodem révy symbolizují Kristovu smrt na kříži a prolití Jeho krve za hříchy lidstva! Když se biblický věřící zúčastňuje této památky, s velkou vděčností uznává, že jej v potrestání zastoupil Ježíš Kristus, Bůh osobně, svojí smířčí smrtí na kříži.

Jak může provázet věřícího radost při upomínce na tak hroznou smrt Ježíše Krista? Křesťané se radují z vysvobuzující skutečnosti našeho vzkříšení, zmrtvýchvstání. Ježíš svým zmrtvýchvstáním představil prototyp našich nových duchovních těl! A opět vidíme, nejrozumnějším vysvětlením, nepřímým důkazem radosti z večeře Páně je, že raná, historická církev byla přesvědčena, že Ježíš Kristus zemřel na kříži pro její hříchy, byl pohřben, a především, třetí den vstal z mrtvých a dnes sedí po pravici Boha Otce.

4. Změněné chování. Tento nepřímý důkaz má psychologickou povahu, poněvadž mnoho životů bylo změněno, transformováno Ježíšovým vzkříšením!

První skupinu proměněných lidí tvoří ti, o nichž si musíme položit následující otázku: Co je motivovalo? Co je hnalo do všemožných i nemožných míst, aby prohlašovali a kázali vzkříšení Ježíše Krista? Měli z toho nějaké osobní viditelné, hmatatelné výhody a požitky? Byli hnáni prestiží nebo ziskem, nebo dokonce nabytím společenského postavení? Jak si chování rané církve můžeme vysvětlit? Vždyť za svou věrnost Ježíši Kristu obdrželi odměnou bičování, mučení, kamenování k smrti, vhození mezi dravé šelmy, ukřižování a jiné tělesné umlčování. Přesto byli první křesťané těmi nejmírumilovnějšími lidmi, kteří na nikoho nevyvíjeli žádný nátlak, aby přijali jejich víru. Nátlak církve se dostavil o několik století později, až se stalo křesťanství nuceně uznávaným. To už ale nebyla raná církev! První křesťané dali přednost mučednické smrti, jež je pro nás i dnes tím nejpřesvědčivějším důkazem, jejich úplné důvěry v zmrtvýchvstání zakladatele církve, Ježíše Krista!

Druhou skupinu lidí tvoří skeptická Ježíšova rodina. Jeho vlastní, pokrevní bratři po matce byli v hlubokých rozpácích, když Ježíš hlásal:

♦ *Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k otci než skrze mne. (Jan 14:6)*

Smrt ukřižováním přece pošpinila jméno jejich rodiny! Kde nalézáme všechny ty, kteří nebyli přesvědčeni? V horní místnosti, kde očekávali příchod Ducha svatého. Ti všichni se svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou a jeho bratry.

Co přesvědčilo Jakuba, Ježíšova bratra, po takové rodinné potupě, že se během několika dní po Ježíšově smrti stal plným následovníkem a že se stal jednou z vůdčích osobností rané církve? Nakonec Jakub, Ježíšův bratr, zemřel mučednickou smrtí ukamenováním! Jaká to transformace. Co jej přesvědčilo, že nepovažoval svého bratra Ježíše za blouznivce, přestože mu před Jeho smrtí nevěřil? Nejlepší vysvětlení, jaké máme po ruce, nám vypsal Pavel v 1. dopise Korintským:

♦ *Pak se (Ježíš) ukázal Jakubovi, potom všem apoštolům.*

(1. Korintským 15:7)

Máme snad jiný, přesvědčivější nepřímý důkaz?

Třetí skupinu lidí se změněným chováním tvořili momentálně zbabělí apoštolové. Když židovští pohlaváři zatkli Ježíše v Getsemanské zahradě, všichni jeho učedníci se rozprchli. Petr jej dokonce třikrát zapřel. Po Ježíšově ukřižování se poděšení učedníci ukryli v domě, v horní místnosti a uzamkli se. Během několika dnů po Ježíšově ukřižování se stalo něco, co úplně potlačilo jejich zbabělost. Všichni apoštolové,

kromě Jidáše, se stali přímými a statečnými kazateli, hlásající Ježíše ukřižovaného a vzkříšeného! Bývalá skupina zbabělců se náhle proměnila v nadšené stoupence Krista a nebojácné mučedníky, kteří všichni, kromě Jana, byli usmrceni násilnou smrtí. Jan zemřel "jen" ve vyhnanství. Co je změnilo? Přišli snad všichni najednou o rozum? Jak si jejich chování logicky vysvětlíme? Jediné rozumné vysvětlení opět je, že uviděli na vlastní oči vzkříšeného Krista!

♦ *Pak se ukázal (Ježíš) Jakubovi, potom všem apoštolům.*

(1. Korintským 15:7)

Další je Pavel. Ten je snad nejpřesvědčivější nepřímý důkaz! Farizejský fanatic Pavel pronásledoval církev až na smrt. Ten se změnil k nepoznání! Proč? Co ho k tomu přimělo? Také on byl šfát! Že by mu přeskočilo? Pavlova metamorfóza z pomocníka vrahů křesťanů na nejzapálenějšího apoštola je přirozeně nevysvětlitelná.

♦ *Vždyť Saul působil čím dál tím mocněji, a svými důkazy, že Ježíš je Mesiáš, přiváděl do úzkých damašské židy. (Skutky 9:22)*

Pavel měl farizejskou průpravu. Znal Písmo. Proč se obrátil? Ježíš se mu zjevil na cestě do Damašku! Má snad někdo jiné vysvětlení kromě toho, že se také pomátl jako ostatní apoštolové a tisíce dalších lidí?

Připomeňme si obzvlášť o Velikonočních, že my věřící máme úplnou jistotu, stejnou jistotu, jakou měli naši sourozenci v Kristu v první Jeruzalémské církvi. Naše víra není založená ani na mytologii, ani na člověku, ale na historické skutečnosti prázdného hrobu a vzkříšeného Pána Ježíše Krista!

- pst -

PŘELIDNĚNOST SVĚTA?

V září 1994 se sešlo v Káhiře dvacet tisíc zástupců ze 170 zemí, aby jednali o tom, co dělat proti rostoucímu počtu obyvatel. Jedna z delegátek prohlásila: **"Konečně diplomati pochopili, že lidstvo se množí skrze ženské tělo."** Zítřek planety je prý v lůně ženy! Je pravda, že se lidstvo množí skrze ženské tělo, ale jaksi se nehovoří o tom, že žena je pouze nositelka života, který vzniká spojením muže a ženy. O tom, kdo se s ženou spojí a zda případně vzniklý život bude žít či ne, nerozhoduje jen ona sama. O zodpovědnosti muže ploditele se příliš nehovoří. Ten stojí opodál jako stál Adam v ráji, když Eva vztáhla ruku po zakázaném ovoci. Každé mládě, tedy i lidské, má dva rodiče, kteří jej přivedou na svět. Mládě je plně závislé na rodičích a ti mají zodpovědnost mládě nejen žít, ale i vychovávat. K tomu, aby se tak dělo, slouží lidstvu od počátku instituce rodiny. To, že dnešní překotně se množící lidstvo odmítá nebo neplní svoji rodičovskou funkci, ještě neznamená, že nejlepším řešením dané situace, jak se zbavit nechtěného potomka, je zabití.

Církví a papeži se přisuzuje vina za přemnožení lidstva, ale jaksi se opomíjí to, že největší problém vysoké porodnosti a obrovské bídy je právě v nekřesťanských zemích. Kdo jiný než křesťané mají vyzývat lidstvo k zodpovědnosti a plnění povinností, které jako jednotlivci máme především k Bohu, v manželství, rodině, ke svým potomkům a ve společnosti. Protože se jedná o vážnou otázku, týkající se budoucnosti planety i lidstva, je nutné, abychom byli informováni o myšlení

současné společnosti v kontrastu s Božím pohledem na globální plány lidstva. Nedořešena je nejen otázka populačního trendu, ale i kam jako jednotlivci a národ spějeme.

Před nedávnem u nás vyšla kniha od **PhDr. Evy Rheinwaldové "Rodičovství není pro každého"**. Protože paní dr. Rheinwaldová je častým rozhlasovým hostem, seznámíme i vás s obsahem této jistě zajímavé knihy. Citujeme:

"Svět je přelidněný, lidé umírají hladem, podvýživou a dnes už léčitelnými nemocemi. Je proto pouze logické, že **populace by měla být regulována a to tak, že děti by v tomto rádobý "osvíceném" století neměly přicházet na svět jako zvířátka jen proto, že samec se samičkou po sobě sexuálně zatouží.** ... Možná, že někdo namítne, že každý má právo mít dítě. Ano, ale pouze když je tento jedinec zcela nezávislý na společnosti a sám se o sebe stará. Zamezit pěstování bídy a utrpení by znamenalo začátek duchovního růstu. (str. 28,29)

Mít dítě by mělo být privilegiem fyzicky a emocionálně zdravých, zodpovědných a inteligentních lidí. Nemělo by se povolovat zasévat a nechat vyrůst špatné sémě těm, kteří nemají ani ponětí o pěstování dobré úrody. Taková společnost by brzy trpěla hladu. A právě tak by se nemělo dovolit pěstovat kriminálníky, zvrhlíky, alkoholiky, lidi závislé na drogách a další miliony těch, kteří mlčky trpí pro svá "zranění" z dětství. Naše poznatky o dědičnosti, kterou se přenáší z generace na generaci fyzické a duševní nemoci, návykovost a dokonce i osobnost, právě tak jako poznatky o utváření osobnosti a charakteru,

o učení se podle vzorů a podmiňování, o vlivu okolí a rodiny a další, by měly být dostatečným důvodem k tomu, abychom už konečně místo léčení symptomů začali zamezovat příčinám. Naše znalosti neslouží v přítomné době ani jednotlivcům ani společnosti. (str. 22)

Mám obavy, že ve světě, zmítajícím se v násilnostech a válkách po celou historii trvání lidstva, se nic nezmění, pokud se nezmění lidé. Znovu opakuji, že je to možné jedině výchovou, která by byla povinná. Zákony by musely zabránit lidem poškozovat společnost, tak jak to bylo zavedeno v Číně. Zdalo se, že je to kruté omezování svobody, ale každý rozumný člověk, kterému jde víc o štěstí dětí než rodičů, musí uznat, že je lepší zabránit příchodu dítěte, než ho vystavit strastiplnému životu. Život je dar, ale kvalita života v celé své šíři a komplexnosti, kdy lidská osobnost se může plně rozvinout, a ne pouze vegetovat a trpět, musí být lidmi vytvořena. (str. 30)

Na plnění rodičovských povinností by dohlíželi sociální pracovníci, jejichž počet by měl být co největší. Ti, spolu s psychology, by vedli povinné kursy rodičovství. (str. 24)

Rodičovství je nejen poslání, ale i umění, kterému musí být talent a dobré znalosti." (str. 7) Konec citací.

Stane-li se kritériem života filosofie "privilegium a plánované versus nežádoucí", společnost může omezovat a eliminovat kohokoliv. Potom nechtění nejsou již jenom nenarození, předčasně narození (šedá oblast lékařství - zda poskytnout dítěti péči či nikoliv), ale i novorozenci, kteří nesplňují fyzicky nebo pohlavně očekávání rodičů. Je smutnou zkušeností, že se rodí stále

více poškozených dětí a počet rizikových těhotenství a neplodnost mužů i žen narůstá. V zájmu pěstování kvality života a ušlechtilé snaze zabránit utrpení mohou do kategorie nežádoucích brzy patřit i lidé s genetickými vadami, porušenou imunitou, alergici, diabetici, nemocní, slepí, němí, nemohoucí, krátkozrací, ráčkující, tělesně handicapovaní a jinak postižení. Jejich řady mohou rozšířit přestárlí, chudí, rasově odlišní, politicky nespolehliví a nikdo z nás neví, kde se zvůle interrupce, sterilizace a euthanasie zastaví. Jednoduchý lékařský nebo operativní zákrok může zbavit jedince plodnosti i života. Euthanasie, zabití z milosti, je jen otázkou patřičného zákonodárství.

Ve vyspělých zemích klesla hodnota lidského života na minimum. Člověk je pouhá ekonomická jednotka, osobní zátěž či břemeno, ale zapomínáme, že nejsme pány života. Pánem života je Bůh. Jednotlivci a národy mají možnost vyjadřovat se k budoucnosti světa, avšak jejich právo určovat globální budoucnost lidstva leží jinde než v zabíjení. Na jedné straně ekologové burcují svědomí lidí za záchranu ohrožených zvířat, ale málokdo si uvědomuje, že mezi ohrožené druhy naší planety nepatří pouze rostliny a zvířata, ale především děti.

Je zvláštní, že delegáti podobných konferencí jsou jednotni v boji za sociální spravedlnost, za odzbrojení, proti trestu smrti, ale jako prostředek vybudování lepších zítřků volí právě smrt. Krok po kroku sami sobě připravujeme zkázu hlasováním, podporujícím jakoukoliv demografickou manipulaci. Kdokoliv se může stát jednoho dne nežádoucí přítěží této planety. Každý totiž může překážet vývojově silnějšímu!

Minulost, přítomnost a budoucnost

Před námi leží ukázka dalšího zajímavého textu, který stojí za zamyšlení:

Bez lidí neexistuje žádná lidská idea na tomto světě a proto je idea jako taková přesto podmíněna vždy existencí lidí a tím i všech zákonů, které vytvořily předpoklady jejich bytí. A nejen to! Určité ideje jsou vázány na určité lidi. To platí ponejvíce právě pro takové myšlenky, jejichž obsah má svůj původ ne v exaktní vědecké pravdě, nýbrž ve světě citu, nebo jak se to dnes tak krásně říkává "vnitřní zážitek". Všechny tyto ideje, které nemají nic společného s chladnou logikou, nýbrž představují čisté výrazy citu, etické představy atd., jsou připoutány k bytí lidí, jejichž duchovní představitelství a tvůrčí síle vděčí za svou existenci. (130)

Vše, co dnes na této zemi obdivujeme - věda a umění, technika a vynálezy - je jen tvůrčím produktem nemnoha národů. ... Všechna kultura závisí na člověku a ne naopak. Aby se zachovala určitá kultura, musí být zachován člověk, který ji stvořil. ... Člověk, který nezná zákony a nedbá jich, připravuje se o štěstí, které je mu určeno. (131)

V boji o každodenní chléb podléhá všechno slabé, nemocné, méně odhodlané, zatímco boj samců o samice poskytuje právo k plození jen tomu nejzdravějšímu. Vždy však je boj prostředkem k upevňování zdraví a odolnosti druhu, a proto i příčinou jeho vyššího vývoje. Kdyby tento proces probíhal jinak, přestalo by všechno další vyšší formování druhu a nastoupil by spíše jeho opak. Neboť protože méněcenné má co do početnosti vždy převahu nad nejlepším,

rozmnožovalo by se při stejných životních a rozmnožovacích možnostech to horší mnohem rychleji, až by nakonec nutně musilo nejlepší ustoupit do pozadí. **Musí tedy být provedena korektura ve prospěch lepších.** Tu však obstarává příroda tím, že vystavuje slabší část tak těžkým životním podmínkám, že už tím je omezována její početnost, a ani zbytek nepřipouští k rozmnožení bez výběru, nýbrž i tu uskutečňuje bezohledný výběr podle síly a zdraví. (129)

Toto smýšlení, v němž zájem vlastního já ustupuje ve prospěch zachování společenství, je prvním předpokladem každé skutečné lidské kultury. Jen z něho se mohou zrodit všechna velká díla lidstva, která svému tvůrci přinesou jen malý zisk, avšak jež se stanou velkým požehnáním pro celé lidstvo. (136)

Pravý idealismus není nic jiného než podřízení zájmů a života jedince celku, to však opět je předpokladem pro vznik organizátorských forem všeho druhu, odpovídá idealismus v nejnějnějším základu poselství vůli přírody. Jen on vede člověka k dobrovolnému uznání privilegia síly a moci, čímž se stává zrnkem onoho řádu, který formuje a tvoří celý vesmír. Nejčistší idealismus je tedy bezděčně totožný s nehlubším poznáním. (137)

Rozdělíme-li lidstvo do tří druhů, na zakladatele kultury, nositele kultury a její ničitele, pak přichází v úvahu jako představitel toho prvního jen árijec. (132)

Protože světový názor nikdy není ochoten dělit se o moc s druhým světovým názorem, nemůže také být hotov spolupracovat na daném stavu, který odsuzuje, nýbrž cítí závazek proti tomuto stavu a celému nepřátelskému ideovému světu

všemi prostředky bojovat, to znamená připravovat jeho svržení. (154)

Přítom není nutno, aby každý, kdo za tento světový názor bojuje, byl zasvěcen do posledních idejí a myšlenkových pochodů vůdců hnutí. (155)

Věřilo se, že politické hnutí, složené jen z kruhů inteligence, je už tím cennější a má větší nárok, ba i větší pravděpodobnost dostat se k moci, než je tomu u nevzdělané masy. (155)

Každá světodějná myšlenka má nejen právo, nýbrž povinnost zajistit si prostředky, které umožňují její uskutečnění. **Úspěch je jediným pozemským soudcem správnosti či nesprávnosti takového počínání. (157)**

Pokrok a kultura lidstva nejsou produktem majority, nýbrž spočívají výlučně na genialitě a čínorodosti osobností. (158)

Přívržencem hnutí je ten, kdo souhlasí s jeho cíli, členem je ten, kdo za něj bojuje. Postoj přívrženců spočívá v poznání, kdežto podstatou členství je odvaha toto poznání zastávat a dál šířit. **Poznání ve své pasivní podobě odpovídá většině lidstva, která je setrvačná a zbabělá. (160)**

Nejúplnějšího vítězství dosáhne světonázorová revoluce vždy tehdy, jestliže získá co možno všechny lidi pro nový světový názor, a je-li třeba, později jim jej i vnutí, zatímco organizace myšlenky, tedy hnutí, má obsáhnout jen tolik členů, kolik je bezpodmínečně třeba k obsazení nervových center státu. (161)

Státní hranice jsou vytvářeny lidmi a jsou také lidmi měněny. Skutečnost, že se některému národu podaří získat nepřiměřené množství půdy, není žádným vyšším závazkem k věčnému uznání této skutečnosti. Žádná vyšší moc nepřidělila jinému národu více prostoru a půdy. Podobně

jako půdu nedostali naši předkové darem od nebes, nýbrž ji museli vybojovat s nasazením života, nepřidělí nám ani v budoucnu půdu a tím život žádná boží milost, nýbrž ji získáme jen násilím vítězného meče. (191-192)

Angličan sir Halford Mackinder nazýval kdysi rozsáhlé území východní Evropy a evropské Rusko "srdcem světa": už svým obrovským plošným rozsahem je toto území podle něho chráněno před každým útokem a je v podstatě nezranitelné. Proto je nazývá "citadelou vlády nad světem". Kdo ovládne toto "srdce světa, ovládne svět". (205)

Pokud tušíte, odkud vítr vane, jste na správné stopě. "To, co Hitler vydává za přirozený přírodní zákon, z něhož se člověk nemůže beztrestně vymanit, totiž privilegium síly a moci, jež vyplývá z domnělé nerovnosti ras, je v dnešní situaci cestou k sebevraždě současného lidstva." (153)

Tato šílená vize vyvraždění a ujařmení mnohamilionových nadbytečných "rasově méněcenných" národů a osídlení veškeré dobyté půdy čackými německými sedláky-kolonisty (v evropském měřítku Amerika přisuzuje vůdčí roli opět Němcům) má přitom v Hitlerových očích dokonce i nezvratné morální oprávnění. Hitlerova "filozofie dějin", která pokládá člověka a lidstvo za živočišný druh, jenž podléhá stejným přírodním zákonům jako všechny živočišné druhy od prvoků až k obratlovcům, promítá se do zásady, že každý národ má tolik půdy, kolik si jí vybojuje na jiných, méněcenných národech; **nezabránit dalšímu množení těchto sice rasově méněcenných, ale velmi životaschopných a dychtivých národů znamená snižovat celkovou rasovou hodnotu lidstva, neboť tyto národy ubírají prostor jeho nejhod-**

8 ZÁPAS O DUŠI

notnějším kulturotvornému rasovému jádru. Z toho vyplývá jediný "morální" zákon, hlásající, že "právo je v síle". (205-206)

Nejnebezpečnější, pro lidstvo přímo sebevražednou silou se v této situaci stal rasismus a nacionalismus jakéhokoliv zabarvení a původu. Přesvědčujeme se o tom nejen ve vztahu k zemím tzv. "třetího světa", ale dokonce i v hrůzných iracionálních krvavých explozích nacionální i náboženské nenávisti, která na jihu Evropy zachvátila i národy sobě etnicky tak blízké, jako jsou Srbové a Chorvati. Tato rasistická a nacionalistická nákaza však nabývá na intenzitě i v nejvyspělejších západních zemích - v Německu, ve Francii či v Itálii. Nové nebezpečné recidivy rozpoutaných vášní prožila před nedávnem i Amerika." (221)

V úvodu knihy Hitlerův Mein Kampf, ze které jsme citovali, Jiří Hájek píše:

"V době, kdy jsem byl v lágru, jsem z Hitlerova Mého boje neznal ani řádku. Čtu-li jej dnes, nacházím v něm dokonalé "teoretické zdůvodnění" barbarství a pohrdání člověkem a lidským životem, které jsem poznal v KZ Sachsenhausen spolu s 1200 českými studenty, zatčenými 17. listopadu 1939 v Praze a Brně po pohřbu Jana Opleta. Přál bych si proto, aby čtenáři mladších generací, kteří byli této zkušenosti ušetřeni, nechápali ani sebe-nesmyslnější Hitlerovo fantazírování jen jako pouhou "teorii", nýbrž jako bezprostřední pokyny pro reálnou společenskou praxi." (3-4)

Posláním této ukázky není propagovat Hitlerovy myšlenky nacismu, ale varovat, že i dnešní obyčejný člověk může být zmanipulován prostřednictvím vyšších cílů politických a ekonomických autorit, duchovních vůdců,

teologů, veřejných činitelů a celé sítě zodpovědných "odborníků", jako je např. šarmantní paní dr. Rheinwaldová. Ti všichni se cítí povoláni zachránit lidstvo před katastrofou přelidnění. Ale vraťme se k dnešku:

"Nadace pro rozvoj člověka" sdružuje vědce, kněze a veřejné činitele a usiluje o vytvoření sítě odborníků, kteří by spolupracovali na globálních problémech. Ekologická hnutí nabádají obyvatelstvo k většímu "duchovnu". Povýšili jsme Matku Zemi na životadárnou a ničivou bohyni. Tvrdíme, že Matka příroda je jeden velký živý organismus, který aktivně řídí životní prostředí, na rozdíl od darwinovského myšlení, že se příroda a vše živé přizpůsobuje. Dochází k filosofickému posuvu, kde nepřežívá ten nejschopnější a nejsilnější, ale ten, kdo se sžil a spolupracuje s ostatními druhy. Vytváříme teorii vzájemné závislosti. Idealisticky si představujeme, že by se lidstvo mělo vrátit k "tradičním hodnotám." Intelektuálové nového tisíciletí nám slibují skvělou budoucnost. Vědou osvícení, humanismem pomazaní k tomu, aby dosáhli svého cíle, používají pohanské tradice, které si nezadají se zvyky divochů v pralese. Vracíme se k okultismu a obdivujeme praktiky šamanů a náboženských mystiků. Rudolf Zahradníček, předseda Akademie věd, prohlásil:

Jde o to vést mnohem duchovněji orientovaný život a s materiálními statky hospodařit nesmírně odpovědně. To je mimořádně složitý a namáhavý úkol vyžadující tolerantní a trpělivou spolupráci odborníků mnoha profesí (sociologů, psychologů, ekonomů, techniků a přírodovědců) s politickou reprezentací jednotlivých zemí, jež budou muset

přijmout zákony a pravidla platná pro celý svět. Před lidstvem stojí dosud nepoznané, mimořádně komplikované úkoly. Stojí za to dát se do díla: jde o lidskou existenci.

Globální politika zbavená morálních a duchovních principů požehnání nikomu nepřinese. Pokud vám z předchozích ukázek současného myšlení běhá mráz po zádech, nejste sami. Jde o víc, než se na první pohled zdá.

Hlad a utrpení

Cítíte-li soucit s umírajícími dětmi hladem a podvýživou, protože je naše planeta přelidněná, zvažte následující fakta:

*"Tři čtvrtiny všech obyvatel Země žijí v pouhých 23 zemích. Zbytek světové populace se dělí na 169 států. Nejbohatší čtvrtina lidstva spotřebuje dvě třetiny surovin a plodin Země a působí větší škody na životním prostředí než všichni ostatní dohromady. Má-li zbýt nějaká naděje na záchranu před celosvětovou apokalypsou, pak musí zvítězit názor, že je lepší dělit se s ostatními, než snažit se urvat všechno pro sebe. Za přelidněním, ničením životního prostředí, skleníkovým efektem, hladem a válkou je totiž podle názorů mezinárodních expertů Římského klubu sebevražedný nedostatek lidské solidarity: **"Společným nepřitelem všeho lidstva je člověk."** O tom, kolik miliard zeměkoule ještě unese, se radí experti celého světa. Čtvrtá Světová konference o populaci a rozvoji v Káhiře byla "milníkem v celosvětovém tažení proti chudobě a nerovnosti a za trvalý růst a žádoucí rozvoj". (100+1 ZZ 15/94)*

Jistě, nepřitelem lidstva je člověk, ale vize světového socialismu vše ještě více zkomplikuje. Samotné omezování přírůstku obyvatel formou potratů a

násilné sterilizace přileje oleje do ohně národnostních a náboženských konfliktů. Jeden islámský duchovní na konferenci v Káhiře prohlásil: **"Asijské, africké a arabské státy netrpí nedostatkem přírodních zdrojů, ale naopak tím, že nemají dost lidí, kteří by tyto zdroje využili a rozvíjeli"**. Svět je rozdělen do několika sfér politického a náboženského zájmu. Proti sobě stojí dva světy. Jeden chce omezovat přírůstek obyvatel (sám má vyšší životní úroveň), druhý naopak. Co je skutečnou příčinou hladomorů a utrpení? Nekontrolovaný růst populace stojí za zamyšlenou, ale to není celá skutečnost. Příčinou dnešního utrpení není přelidněnost, ale byrokracie, korupce a neochota většiny vlád uznat neschopnost centrálního řízení a totalitní kontroly obyvatel. Zneužívání přírodních zdrojů, devastace přírody a plýtvání, přírodní katastrofy, války, náboženské boje, kmenové šarvátky, rasová nenávisť, národnostní třenice a terorismus všeho druhu znásobuje nekonečné utrpení. Obrovská akumulace bohatství jednotlivců a nenasytná touha po světovládě se před ničím nezastaví. Společný problém chudých i bohatých je hřích. Řešení mimo Boha naději nepřinese.

Svět již dnes ovládají hospodářské monopoly. Bankovní systémy jsou v rukou několika vlivných rodin, ale to nestačí. Statistiky potvrzují, přestože tomu většina zmanipulovaného obyvatelstva nevěří, že máme na světě dostatek potravy a zdrojů pro současnou populaci. Problém není cokoli vyprodukovat, ale prodat vše s patřičným ziskem. Patřičný zisk je hnací silou změn souvisejících s globální populační kontrolou, která úzce souvisí s plánem kontrolovat celý svět.

Kdo bude určovat míru?

Kontrola přírůstku obyvatel ve vyspělých zemích znamená, že roste nerovnoměrné věkové složení obyvatelstva. Nejsme daleko ode dne, kdy i u nás bude dvakrát tolik penzistů než dětí. Řada zemí uvažuje o snižování důchodových dávek, o omezování zdravotní péče starších občanů na rozumné minimum. Výdaje na důchodové a sociální zabezpečení u nás činí plných 40% výdajů celého státního rozpočtu. Zatím uvažujeme jen o reformě důchodového zabezpečení. Důchodci se stávají důležitým trumfem politických kandidátů. Pozor na to! Ojedinelé se objevují titulky "Příliš mnoho penzistů" a nápisy: "Smrt důchodcům!" Dnes, v zájmu udržení životní úrovně, zabíjíme naše děti, zítra mohou naše děti zabít nás - důchodce. Uvědomme si, že člověk není pánelem nad životem!

V r. 1980 byli v Americe čtyři výdělečně činní lidé na každého důchodce. Za několik let to bude poměr dva ku jedné. Co bude následovat? Čím více důchodců a méně dětí, tím více se bude ekonomika potýkat s nedostatkem pracovních sil. Stát bude mít méně plátců daní, méně finančních zdrojů na zdravotní a sociální péči. Chudoba, přesně to, čemu chceme zabránit, naopak poroste nekontrolovatelným způsobem. Místo populační exploze dochází v mnoha vyspělých zemích k populační implozi, nekontrolovatelné migraci a přílivu nežádoucích.

"Měli bychom se vzdát utopického nároku uskutečnit štěstí všech (pokud možno za cenu dočasného utrpení určitých vrstev nebo celých generací) a spíše dbát o to, abychom zmírnili utrpení. Měli bychom usilovat o pozitivní štěstí jiných, to je něco, oč bychom se

měli snažit v užším kruhu rodiny a přátel. Každá snaha naplánovat totální koncept lidské společnosti musí ztroskotat a končit ztrátou svobody. Každá snaha zřítit nebe na zemi plodí peklo." (Křesťanské reflexe, Český deník, Josef Pelc, Jiří Kučera, 22.9. 1994)

Kdo bude určovat míru růstu obyvatel? Žena sama? Omezení růstu populace má málo společného s reprodukčními právy ženy. Žena je pouhý prostředek sociálních pokusů. Výsledek boje o právo na interrupci rozmnoží trápení žen a znásobí erozi tradiční rodiny, mezilidských vztahů a přivede pohromu na celé lidstvo. Právě rodina, základní pilíř společnosti, je pod lstivým útokem sociálních inženýrů, kteří se snaží zavést novou definici rodiny. Místo tradičního manželství navrhuji pluralitní formy přechodného soužití dvou lidí. Taková definice zahrnuje nemanželské rodičovství včetně zákonem uznávaných homosexuálních a lesbických svazků. Rozbitá nebo neexistující rodina je příčinou úpadku Západního světa. Vysoká promiskuita v některých zaostalých zemích je pravou příčinou všeobecného morálního úpadku, který jde ruku v ruce se všemi ostatními druhy utrpení. Pokud nedojde k morální obrodě jednotlivců i národů, žádná populační kontrola blahobytnosti nepřinese. Ani samotný blahobytnost nepřinese morální obrodu. Důkazem toho je morální úpadek prosperujícího člověka západní civilizace, který propadá alkoholu a závislosti na drogách. Podívejme se blíže na současné populační statistiky. Jen pro představu - kdybychom přemístili všechny obyvatele celého světa na dnešní území severoamerického státu Texas, nedosáhla by hustota obyvatel na čtvereční kilometr hustoty mnoha dnešních velkoměst:

Evropa: Monako - 11 580, Holandsko - 450, Belgie - 330, Anglie - 235, Německo - 225, Itálie - 192, Švýcarsko - 166, CS - 123, Francie - 103

Amerika: Mexiko - 44, USA - 27, Brazílie - 18, Kanada - 3

Asie: Makao - 30 500, Hongkong - 5 400, Singapur - 4 250, Bangladéš - 770, Tchajwan - 580, Japonsko - 330, Indie 270, Pakistan - 151, Čína - 121, Indonésie - 100, Austrálie - 2

Většina asijských zemí má nesrovnatelně větší hustotu obyvatel, než je tomu v Evropě, Africe a v Americe. Země Dálného východu na tichomořském pobřeží mají jednu společnou vlastnost. Jako základ společnosti zde funguje tradiční rodina. Existuje úcta a vzájemná péče nejen o děti, ale i o starší členy rodiny. Asijské pacifické země prosperují navzdory tomu, že mají nedostatek životního prostoru, přestože nemají bohaté zásoby nerostů ani surovin. Kromě funkční rodiny mají pilné, pracovitě a vzdělané lidi. V Asii si uvědomili, že člověk není pouze hladový tvor, který ujídá ze společného krajíce, ale mozek a ruce, které tento krajíc znásobuje a vytváří mnohem větší hodnoty nejen pro sebe, ale pro celou společnost. Proto je snem každé rodiny, aby jejich děti dosáhly co nejvyššího vzdělání. Umí si někdo z nás vůbec představit, co se stane, až velká Čína použije know-how, znalostí malé Číny (Tchajwanců), obchodní struktury a ekonomické síly necelých šesti milionů obyvatel Hongkongu a zapomene na vzájemné politické a ideologické neshody? Dvacet milionů Číňanů maličkého Tchajwanu patří k nejbohatším zemím světa, největším exportérům, kteří mají po Japonsku druhé největší finanční rezervy na světě. Ekonomické spojenectví by přivedlo na kolena nejen Ameriku, ale i celou spojenou Evropu.

Východní kultury považují v nitru srdce Západní svět za zdegenerovaný systém. Dovolí západnímu světu, aby jim diktoval nové podmínky? Budou nečinně přihlížet novému rozdělení světa, nové ekonomické kolonizaci? Jistě si ji nenechají ujít!

Evropa i Amerika se příliš zabývá vlastní důležitostí a zapomíná, že existují celé kontinenty, které budou mít na vývoj světa obrovský vliv. Vidíme, že nezáleží na počtu obyvatel, ale na politickém a náboženském uspořádání, které soukromé podnikání chrání a podporuje, nebo jej naopak ze všech sil maří. Takovým typickým příkladem maření je situace v Africe. Ve hře zůstává Amerika, Evropa a Asie.

Ten, kdo zabíjí své děti formou populačních kontrol, nikdy světu vládnout nebude, ale může jej nebezpečně ohrožovat. Až přestanou Číňané vraždit svoje děti, mohou začít zdůvodňovat vojensko-dobyvatelské tažení se stejnou logikou jako Hitler.

Centrum hospodářského rozvoje se posouvá z Evropy a Ameriky do Asie. S tempem jejího ekonomického růstu je obtížné držet krok. O konkurenceschopnosti už nelze hovořit vůbec. Tradičně průmyslové státy mají o starost více.

Na posledním místě nezůstává ani problém třetího světa a obrovská migrace jeho obyvatel. Podle některých odhadů je dnes mimo svůj domov asi 500 milionů lidí. Ti všichni hledají nový domov, obživu a bezpečí.

Žádná vyšší moc nepřidělila jinému národu více prostoru a půdy. Podobně jako půdu nedostali naši předkové darem od nebes, nýbrž ji museli vybojovat s nasazením života, nepřidělil nám ani v budoucnou půdu a tím život žádná boží milost, nýbrž ji získáme jen násilím vítězného meče.. (Můj boj 191-192)

Nepochopitelné protiklady

Nejen v ekonomické oblasti, ale i v oblasti sociálního inženýrství vidíme nepochopitelný protiklad. Na jedné straně uměle prodlužujeme život stárnoucí generace, aby vzápětí na druhé straně vítězila smrt rukou lékařů, kteří ženám i společnosti pomáhají právo život dát i život brát. Na jedné straně tvoříme lidský život ve zkumavce, na druhé straně život v nemocnicích za asistence lékařů ukončujeme.

Zabýváme zdravé nenarozené děti, zatímco na druhé straně lékaři zachraňují předčasně narozené děti menší hmotnosti, než ty, které jsou potráceny. Na jedny čeká kbelík na odpadky, na druhé inkubátor.

Obchod se životem a smrtí je lukrativní zdroj příjmů pro lékaře, i pro různé organizace, které se starají o plánované rodičovství, ale neúnosná zátěž společnosti. Žijeme ve zvláštní době. Na jedné straně uvažujeme o redukci populace a na druhé straně udržujeme nemocné uměle při životě. Rozdíl spočívá jen v platební schopnosti dotyčného. Pokud pacient nebo pojišťovna zaplatí, život prodlužujeme, ať to stojí co to stojí. Není-li kam zapojit bezpečný šňůru nežádoucích, je podle současných pravidel lepší ať se přitěží společnosti raději nenarodí ani neuzdraví.

Za zmínku stojí transplantace orgánů. Z etického hlediska se dnes potýkáme s problémy mozkové smrti. Uznání takové smrti dělá z těl konzervy orgánů připravených pro transplantaci. Berlínský neurolog Link prohlásil: **"Začneme-li u mozkové smrti, dostaneme se na šikmou plochu, na které se už nebudeme moci zastavit. Pokud by rozhodování o životě a smrti bylo vázáno výhradně na mo-**

zek, pak by musely být transplantace mozkové tkáně tabu." Neurologové však transplantují mozkovou tkáň z potracených dětí a pro tento výzkum potřebují lékaři co nejzralejší mozkové buňky. V současnosti jde nejen o životy nenarozených, ale o život v každém věku, který se může stát nežádoucí. Bezohlednost mocných a nenasytost obchodníků s lidským masem nezná mezí. Boj je nesmířitelný a metody nepřehlédné.

"Zatímco se snadněji věří, že se interrupce provádí kvůli zárodku (nechtěné - neplánované těhotenství, nesnadná ekonomická situace, psychický stav svobodné matky, nemanželské těhotenství), čest velí uznat, že ji konáme pro dospělé."
Dr. Andre E. Hellegers

Nejvyspělejší země vymírají, protože odmítají přijmout zodpovědnost za výchovu nové generace. Pro Západní svět je nežádoucí, aby největší přírůstek obyvatelstva byl právě v rozvojových a zaostalých zemích s nejmenší kupní silou. Obrovská produktivita vyspělých zemí na jedné straně, a malá koupěschopnost zbytku světa, nezaručuje dostatečné zisky, ale zvyšuje nebezpečí nekontrolovaného stěhování národů. V roce 1900 žilo na Západě 30% světové populace, v roce 1950 to bylo 22%. Dnes je to 15% a po roce 2000 to bude ještě méně. Svět stojí na pokraji demografické revoluce. Národnostní pestrost již nepatří k exotickým zážitkům cestovatelů, ale ke každodennímu životu většiny z nás. Bude-li tento trend pokračovat, bude existence Západního světa vážně ohrožena a o to právě na konferencích o kontrole porodnosti jde.

Pouhým pozorováním vidíme, že většina zemí a států s nejvyšší koncentrací populace na tom není hospodář-

sky tak špatně. Tyto státy dokonce produkují tolik průmyslových výrobků a zemědělských produktů, že jsou nepřijemným konkurentem zemím, které mají daleko lepší územní podmínky a přírodní zdroje. Existuje mnoho zemí, kde vlády brzdí všemožně zemědělskou produkci, jiné uzavírají své trhy celními bariérami a obchodními předpisy. Na jedné straně vidíme ekonomické potíže vyplývající z katastrofální nadprodukce zemědělských produktů a na druhé straně rostoucí řady živočišných chudáků.

Stanovisko křesťana

Nepodceňujme Boha ani lidské možnosti znásobit výnosnost a produkci potravin. S novou technologií můžeme mít i dostatek energie. V Americe jeden zemědělec užívá bez problémů 99 dalších lidí. Podobná situace je i v jiných zemích. Jestliže se židovským osadníkům podařilo zúrodnit rozsáhlé území Negevské pouště, kde rostou palmy, pomeranče, melouny a zelenina, kterou zásobují nejen domácí spotřebu, ale vyvážejí úrodu do zemí západní Evropy, proč bychom nedoufali, že stejným způsobem zúrodníme pustá a daleko příhodnější území, než jsou na území Negevské pouště. Není prozíravější využít znalostí vyspělých zemí a naučit zaostalé země, jak uživit alespoň vlastní rodinu?

Kdo šíří paniku o přelidněnost naší planety? Ti, kterým jde o víc než o přežití a blaho lidstva. Znepokojivá varování o populační explozi nahrávají nejlépe do ruky těm, kteří usilují o kontrolu světového bohatství a populace. Cílem nové světové vlády je ovládat mezinárodní ekonomii tak, aby zdatnější ekonomie zajišťovaly určitou míru přežití a životní podmínky chudším celkům. Pokud si někdo myslí, že

OSN prosazuje lidumilný program skutečného soucitu a lásky k bližnímu, je na velkém omylu. Žádný systém, který jednou bere a druhému dává, není systém spravedlivý ani láskyplný.

Ten, kdo na tuto mocenskou hru přistoupí, bude svědkem i obětí další lidské katastrofy. Stoupenci kontroly populační exploze řeší imaginární krizi zatím jen teoreticky modelováním na počítačích. Co můžeme očekávat v budoucnosti? Například, bez přehánění, loterii života, kterou budou zpracované masy už přijímat. Rozhodující, nejpravděpodobněji nadnárodní orgán například určí, že 5% světové populace lidí narozených v daném roce bude eliminováno. Smrt bude povýšena na spásný mechanismus společnosti. **Smrt jednoho zajišťuje život druhého.** Politici, ekonomové, sociologové, psychologové, genetici a sexuologové cítí zodpovědnost za genetickou, inteligenci a duchovní kvalitu lidstva. Inženýři lidských duší hovoří nejen o fyzické evoluci jedinců, ale také o duchovní evoluci. Smrt zůstává hlavní a pozitivní hnací silou každého evolučního vývoje!

Budoucí válka

Ahmad Mohammad Hášimíh Raf-sadžání (bratr íránského presidenta) prohlásil: **"Budoucí válka se odehraje mezi věřícími a materialisty."** Mnozí věřící opustili základ biblického učení, přesto nebo snad právě proto, usilují o sjednocení různých vyznání proti bezvěrcům. Co je to svatá válka všichni dobře víme. Bible ve knize Zjevení hovoří o sedmiletém soužení. Podrobně popisuje události kdy 60 - 70% obyvatelstva Země zahyne. Před sedmiletým soužením vznikne deset království - diktatur na území bývalé Římské říše. Nová Evropa vstupuje na scénu. Mírová vyjednávání v Izraeli

14 ZÁPAS O DUŠI

probíhají před naším zrakem. Tuto skutečnost by měli velmi dobře znát nejen křesťané, ale i tvůrci nového globálního uspořádání.

Obyčejný člověk toto nebezpečí nevnímá, uvědomí si jej teprve tehdy, až mu stiskne hrdlo. Svojí pasivitou pomáhají šířit zlo. I dnes platí přesvědčení, že odporovat zlu nemá cenu. Zlu se daří tam, kde láska, sebezapření, soucit, dobro a dobrá vůle není praktikována ani ceněna. Mnozí, i křesťané, prohlásí: Ono je lépe, když se "takové", rozuměj nechtěné, dítě ani nenarodí. Netuší, že podepisují ortel milosrdné smrti sami sobě. Víra ve vědu a samospasitelné úsilí člověka navozuje situaci, kdy se pouze lidský rozum a moc stávají měřítkem, co se smí a co ne. **Člověk zákonem umožňuje to, co Bůh zákonem zakazuje.** Převratné programy přináší dříve nebo později katastrofální následky, protože je člověk vědomě zneužije. Jen jedno zůstává beze změny - jen Jeden nám ukazuje cestu - ať se člověk snaží jak se snaží - existenci Pána Boha nevymaže. **Zákon vykoupení, osvození, odpuštění a smysl života zůstává na věky stejný.** Ti, kdo znají Toho, kdo stvořil tento vesmír a vše co obsahuje včetně nás, Toho, kdo udržuje pohromadě svojí silou každý hmotný i nehmotný "atom", mají jistotu. Zákon Boží - NEZABIJEŠ - je mocnější než lež, kterou šíří humanismus a falešní proroci na světových konferencích dnešních dnů. Zítřek planety Země není jen v lůně ženy! Pesimisté se nás snaží přesvědčit, že:

"Na záchranu civilizace už není naděje. To by totiž bohatí museli konečně procitnout a uplatnit programy urychleného snížení populace a rozum-

nější vlastní politiky při využívání surovin." (P. Erlich, americký biolog - 1992)

Většině lidí chybí osobní zodpovědnost a ucelený světový názor. Ztotožňují se s masou, která si osobní zodpovědnost nepřipouští. Lidé čekají, že naše problémy vyřeší vědecký objev, nový lék, nová očkovací látka, další genetický průlom, nové myšlení, lepší státní zřízení, vyspělejší společnost, psychoanalýza, psychoterapie a nové politické či náboženské utopie. Lidé bez Boha přijímají experimenty, které uvádějí lidstvo do stále hlubších problémů. Doufají, že jednoho dne objeví fontánu mládí, zdroj blahobytu a elixír věčného života. Bez Boha však najdou na Zemi dočasný blahobyt jen světem vyvolení, protože prý na naší planetě není dostatek místa pro všechny.

Naše naděje spočívá ve skutečnosti, že hodnota lidského života byla vykoupěna krví našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Pokud máte zájem o podrobné pojednání nového uspořádání nejen Evropy, ale objasnění celé knihy Zjevení, objednejte si knihu ZÁPAS O DUŠI.

- kas -

OSN - BUDOUCÍ SVĚTOVLÁDCE?

V letošním roce oslaví Organizace spojených národů padesáté výročí svého vzniku. Na tuto slávu se sjedou hlavy a zástupci všech členských států. Naivní představou, že OSN je záštitou míru, zastáncem lidských práv a svobod, jsou dnes stíženi snad pouze intelektuálové a idealisté. Většině pozorně uvažujících lidí je zřejmé, že snahy OSN o zachování práva a svobod národů nebo etnických skupin

jsou více než selektivní. Svou prazvláštní dělbou zla na "národní a etnické" a "mezinárodní" OSN cynicky přihlíží genocidám všeho druhu. Jaký rozdíl mezi briskním řešením mezinárodní krize v Perském zálivu a průhledně zdoluhavým vyjednáváním v otázce bývalé Jugoslávie či mlčení v případě Čechenska. Není zlo jako zlo. Má toto úsilí určitý cíl? Jsou snad miliony mrtvých součástí programu omezování populačního růstu? Akční plán Populačního fondu OSN je rozsáhlý, odvážný, náročný a především drahý.

Mají humanistické a novověké osnovy celosvětového školství dosáhnout kýžené indoktrinace davu? Ať již tomu tak je nebo ne, OSN je v tomto směru velmi úspěšná a schopná manipulovat s národy nebo etnickými skupinami jako s figurkami na šachovnici. Ještě závažnější hrozbu představuje schopnost manipulovat myšlením většiny lidstva.

Další hrozbou je akumulace mezinárodní vojenské síly pod rouškou mírových sil OSN. V roli světového policajta působí 73 000 vojáků. Za poslední čtyři roky zasahovala vojska OSN vícekrát, než za uplynulých čtyřicet let. Veřejnosti není příliš známo, že tzv. odzbrojení je do značné míry pouze přesunem vojenského arzenálu pod "mírová" křídla holubice OSN. Vojenská síla velmocí přechází do rukou OSN, bezesporu na úkor pravicově smýšlející většiny Spojených států amerických, neboť OSN je velmi levicově orientována. Vždyť generálním tajemníkem pro politické a bezpečnostní záležitosti byl od roku 1946 do roku 1992 vždy Sovět (kromě Jugoslávce Dragoslava Protiče v letech 1954-1957). Dnes je tajemníkem Rus Vladimír Petrovskij.

Zatímco mírumilovní, ale naivní Američané zavírají své vojenské zázkladny a předávají svůj arzenál OSN, Rusko odzbrojuje způsobem tzv. přeměny útočného jaderného arzenálu na obranný. Ve skutečnosti však například vyrábějí nové interkontinentální balistické střely, a to v programu Nunn-Lugar pod záštitou OSN. Samozřejmě, za peníze amerických daňových poplatníků. Generální tajemník OSN Boutros Gháli je podle členů jeho štábu uchvácen idejí o vytvoření stabilní velemocné armády OSN. "Mírové jednotky" OSN zasahují kolem světa stále častěji. Dnes ještě máme modré barety a "humanitární pomoc" určuje politický výsledek daného konfliktu, ale brzy můžeme mít zelené přílby, které zástěrku humanitární pomoci nebudou potřebovat. Více vojáků ještě nikdy nepřineslo více míru. Sjedenocen lidstvo už jednou propadlo v Babylonu. Svět se dnes znovu překotně rebabylonizuje.

O propagaci novověkých vizí OSN skrze školství, kulturu i politiku v programu "Globální vesnice" průběžně informujeme. Podpora potratové politiky, boj za práva homosexuálů, militantní feminismus a snaha rozbíjet rodinu je v kruzích OSN prováděna velmi důsledně. Pohlédneme-li na vývoj budoucích událostí očima Bible, ihned vyvstane otázka - jakou roli bude hrát OSN? Její současné tendence napovídají, že rozhodně ne malou. Křesťané by tedy měli sledovat kroky OSN velmi obezřetně a nepodléhat klamu v podobě zástupné charitativní pomoci rozvojovým zemím. Dobročinnost pouze odvádí pozornost od pravého cíle a tím je sjednocovací světovládné úsilí všemi prostředky, tedy i vojenskou silou.

- Pavel Bartoš -

NA STRANĚ ŽIVOTA A PRAVDY

Hlavní problém:

Ústřední otázkou příštího století bude biologický osud lidstva včetně rozhodnutí, zda populaci národů a počet dětí bude určovat nadnárodní byrokracie anebo občané, rodiče. Jak zřejmě víte, jeden z pracovních dokumentů Spojených národů pro nadcházející konferenci o populaci v Káhiře mimo jiné navrhuje omezit počet dětí na dvě pro rodinu, pokud oba rodiče pracují, nebo jedno, pokud pracuje jenom jeden (Agenda č. 21).

Aktivita Organizace spojených národů je motivována celou řadou velmi problematických stanovisek. Pokusíme se alespoň hlavní z nich stručně popsat a krátce komentovat.

1. Neomalthusiánské tvrzení o neschopnosti Země uživit rostoucí počet lidských bytostí.

V době, kdy všechny vyspělé státy světa mají problémy s existencí zemědělské nadprodukce a kdy musí hledat způsoby, jak se zbavovat agrárních přebytků, v době, kdy americká vláda platí domácím farmářům za to, že nebudou na svých polích nic pěstovat, je tvrzení o neschopnosti Země uživit své obyvatelstvo vskutku zavádějící a nesprávné. Tím nechceme říci, že ve světě neexistuje chudoba a hlad. Existuje, bohaté státy a mezinárodní organizace by se však měly snažit zbavit svět chudoby a ne chudých.

2. Existence mnoha lidí znamená nadměrné čerpání přírodních zdrojů a energie.

Tvrzení tohoto druhu je rovněž zavádějící. Je totiž empirickou skutečností, že nejvyšší spotřebu energie mají právě vyspělé státy světa. Chtějí-li tedy tyto šetřit energií a přírodními zdroji,

pak by tak měly činit především skrze omezení vlastní spotřeby a ne snahou zabránit v růstu rozvojovým zemím.

Ukazuje se navíc, že lidstvo díky existenci slunce a žhavého jádra Země má k dispozici dva nevyčerpatelné zdroje energie. Obdobná je situace s nerostnými zdroji, kdy lidstvo dokázalo v posledních letech velkou část vzácných přírodních zdrojů nahradit zdroji běžně dostupnými a kdy byla objevena nová naleziště, spolu s dokonalejšími technikami zpracování. Není tedy nejmenšího důvodu obávat se nedostatku energie a přírodních zdrojů.

3. Existence mnoha lidí znamená zničení životního prostředí a ohrožení života na Zemi.

Lidská aktivita vede nevyhnutelně ke změně okolního světa. Člověk však není pouze "barbarem" ve vztahu k přírodě, ale i jejím ochráncem a udržovatelem. Existence lidského života proto neznamená nutné zničení přírody: Jak ukazuje zkušenost posledních desetiletí, lidé dokáží ze stok učinit živé řeky či vytvořit živé prostředí v neobyvatelných zamořených městech (viz Tokio, Los Angeles a další města).

V této souvislosti se často mluví o globálním oteplování jako přímém následku průmyslové aktivity lidstva. Skutečností je, že neexistuje žádný vědecký důkaz, který by existenci globálního oteplování potvrzoval. Existují ovšem jiné hypotézy, které popisují existenci teplotních výkyvů planety a chápou teplotní cykly jako běžné úkazy. Je v možnostech lidstva řešit existující ekologické problémy a dostatečně chránit životní prostředí.

4. Populační exploze, kterou lidstvo v současné době prodělává, je nevidaných rozměrů a v případě neomezení skončí ekologickou tragédií.

V posledních desetiletích se ukázalo, že jakmile určitá společnost dosáhne jistého životního standardu, klesá prudce její populační přírůstek. Africké země, kde ještě před dvaceti lety bylo běžným průměrem 6-7 dětí na jednu ženu, jsou dnes v situaci, kdy průměrná žena má 3 až 4 děti. To vede ke zpomalení růstu populace a podle prognóz se očekává zastavení růstu světové populace v letech 2025 až 2045. Podle těchto prognóz má být celkový přírůstek populace v příštím století třikrát nižší než ve století dvacátém.

O tom, že není třeba obávat se přelidnění, svědčí např. i práce amerického publicisty Juliana Simona, který došel k empirickému závěru, že všichni lidé světa by se fyzicky vešli do jednoho průměrně velkého města na Floridě. Za zmínku stojí i situace ve vyspělých státech světa, kde se nové děti už téměř nerodí. Jak velkou změnou tyto státy prošly, ukazuje příklad Japonska, kde v roce 1929 připadalo 5,1 dítěte na jednu ženu. Dnešní průměr 1,5 dítěte je hluboce pod reprodukčním minimem. Tragická situace v České republice je dostatečně známa a není nutné se o ní rozepisovat.

Světů nehrozí přelidnění, spíše naopak - vymírání vyspělých národů bude mít za následek vážné změny pro budoucí generace a tvoří potenciální ohrožení světové stability.

Zabránit demografickému růstu

Za depopulační politikou mezinárodních organizací stojí vláda Spojených států už od roku 1975, kdy přijala jako základ své zahraniční politiky tajná memoranda NSSM 200: *Důsledky světového růstu populace pro bezpečnost a zámořské zájmy Spojených států* a NSDM 314: *Memorandum národní bezpečnosti č. 314*.

Tato memoranda byla deklasifikována a zpřístupněna veřejnosti v letech 1989 a 1990. Před pádem komunismu bylo hlavním cílem bezpečnostní doktríny Spojených států zabránit dalšímu šíření komunistického systému, dnes je evidentní, že nová bezpečnostní doktrína je založena na **snaze zabránit demografickému růstu v zemích třetího světa**.

Před patnácti lety byla tato politika prováděna tajně. Dnes jsou její původci přesvědčeni, že ji lze už prosazovat veřejně a za pomoci mezinárodních organizací. Abychom mohli lépe rozumět postojům obhájců depopulační politiky, je dobré připomenout si některá jejich dřívější stanoviska - zvláště charakteristický byl postoj k socialismu: Od souhlasného přijetí sovětských mocenských nároků na konci druhé světové války, díky nimž se i naše země stala sovětským satelitem, či neustálé snahy legitimizovat a nacházet modus vivendi s tímto režimem. Poté, co socialismus přestal být "in" (v módě), se novým módním trendem staly malthusiánské teze o přelidněnosti světa a tedy nutnost omezení počtu lidských bytostí. To, co mají dřívější a dnešní požadavky společné, je jejich nesprávnost, morální pochybenost a nebezpečnost.

Dábelská myšlenka sociální kontroly

Je vysoce nebezpečné absolutizovat nepodložené vědecké hypotézy a vyvozovat z nich dalekosáhlé závěry, které mají ospravedlnit použití novodobého sociálního inženýrství v tažení proti člověku a humanitě. Snaha diktovat počet a kvalitu rodičích se dětí je ve své podstatě tatáž dábelská myšlenka sociální kontroly a ovládnutí, kterou jsme v modifikované podobě zažili na vlastní kůži. Mezinárodní orga-

18 ZÁPAS O DUŠI

nizace nemají žádný mandát k prosazování nehumánních opatření, ani nesmí sloužit jako nástroje k novodobé ideologické kolonizaci třetího světa a k importování životního stylu a praktik, které jsou úplně cizí těmto národům.

Všechny rozvojové dohody se zeměmi třetího světa obsahují závazek těchto států, že zavedou "plánování rodin", to jest omezení příchodu nových lidí na svět. Heslem je svoboda jednotlivce, ale běda, pokud se rozhodne jinak, než si kontroloři populace přejí. V Číně je v takovém případě pokutován celý kolektiv (obec, továrna), v Indii jsou kolektivu (obci) odepřeny podpory z rozvojových fondů. Varující je situace v Mexiku, kde již v roce 1984 bylo provedeno 160 200 ženských a 54 000 mužských sterilizací. Tento trend dále pokračuje. O takových praktikách a rozsahu sociální kontroly se nesnilo ani komunistickým mocipánům. Opakujeme ještě jednou - **lidstvu nehrozí přelidnění, ale sociální inženýrství.**

Operace sekerou místo skalpelem

Ve snaze omezit růst lidstva se nabízí zdánlivě snadné a bezproblémové řešení problémů moderní civilizace. Ovšem řešit potíže růstu zastavením růstu je operace sekerou místo skalpelem. Kde je příliš odpadu, tam je řešení ve snížení odpadu, nikoliv snížení počtu lidí. Kde zplodiny kazí atmosféru, řešení je v omezení nebo čištění zplodin, nikoliv snížení počtu lidí. Kde hrozí vyčerpání přírodních zdrojů, řešení je omezit jejich plýtvání, nikoliv snížení počtu lidí. Kde existuje hladomor, řešení je v odstranění nedemokratických režimů a dirigistických hospodářských systémů, ne zmenšení počtu lidí. Nerovnoměrnost bohatství ve

světě vyžaduje změny hospodářské, politické a organizační, nikoliv zmenšení počtu lidí. Růst a rozmach lidstva je triumfem, nikoliv tragédií, má být chráněn, nikoliv zastaven.

Kdyby někdo navrhl řešit nezaměstnanost usmrcováním nezaměstnaných, nezaměstnaní by se mohli bránit a bránili se. Naproti tomu skupiny, které mají stabilizaci populace zaplatit svým životem a ztrátou svého životního stylu, se bránit nemohou, nebo jen obtížně. Jejich obranu musí převzít někdo jiný.

Cílem je ničení lidského života.

Konference v Káhiře se prakticky rovná oficiálně vyhlášenému tažení proti člověku a v konečném důsledku proti civilizaci samotné. Za dnešního rozložení sil bude stanovisko obránců "žítova v pravdě" na konferenci zřejmě poraženo. Obdobně to vypadalo už několikrát v dějinách, naposledy v zápase s komunismem - a výsledek známe.

- Demokratická unie mladých -

VRAŽDĚNÍ NEVINĚTEK

Pohřbili své zavražděné děti do zdi města, aby odvrátili zlé duchy a neštěstí od svých bran.

Může se vám zdát, že jde o morbidní senzacechtivou zprávu, o nechutný žert. V mnohém to připomíná dnešní situaci, kdy spalovny nemocnic likvidují pozůstatky nenarozených dětí. Zpráva, kterou zde uvádíme, patří do historie. Tuto skutečnost popisuje Bible a teprve nedávné archeologické nálezy hrůzou tragédii potvrzují.

V třicátém osmém roce vlády judského krále Ásy se stal králem nad Izraelem Achab, syn Omrího. Kraloval nad Izraelem v Samaří dvacet dva roky.

Dopouštěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, více než všichni, kdo byli před ním. Bylo mu málo chodit v hříších Jarobeáma, syna Nebatova. Vzal si za ženu Jezábelu, dceru Etbaala, krále Sidónanů, a chodil sloužit Baalovi a klaněl se mu. Postavil Baalovi oltář v Baalově domě, který vystavěl v Samarii. Achab také udělal posvátný kůl (totem). Tím, čeho se dopouštěl, urážel Hospodina, Boha Izraele, víc než všichni izraelští králové, kteří byli před ním. V jeho dnech vystavěl Chiel Bételský Jericho. Na Abirámovi, svém prvorozeném, položil jeho základ na Segúbovi, svém nejmladším, postavil jeho vrata podle Hospodinova slova, které ohlásil skrze Jozua, syna Núnova. (1 Královská 16:29-34)

Archeologové objevili v prastarých antických městech středního východu množství kosterních nálezů dětí uložených ve zvláštních nádobách zazděných do hradeb. Historikové věří, že tyto nálezy odpovídají řecko-římským pohanským zvykům, kdy společnost běžně odhazovala novorozence podél cest a na smetiště. Těch několik dětí, které byly "zachráněny", byly vychovávány, aby se z nich stali otroci, gladiátoři a prostitutky. Děti a jejich život neměly žádnou hodnotu. Profesionální žebraři odhozené děti sbírali a mrzačili je. Nesnesitelný pohled působil na soucitné a zisk ze žebřání se znásobil.

- přeloženo -

CO LZE OČEKÁVAT

V DALŠÍM TISÍCILETÍ?

- ✓ Tradiční rodina nebude existovat. Z pera liberálů, kteří časopis Time vydávají, se dozvíme, že rodina nebyla nikdy víc než zajímavý kulturní

experiment a není nejmenší důvod, proč považovat neexistenci rodiny za nějakou ztrátu.

- ✓ Na místo rodiny bude existovat vícenásobný sňatek. Některé manželské smlouvy budou mít doložku, která manželství automaticky zruší, po dosažení určitého věku (smlouvy nebo partnera). Rozvod takového svazku bude běžná záležitost.
 - ✓ Stále větší počet dospělých mužů a žen zůstane svobodných, bez zájmu o děti a jejich výchovu.
 - ✓ Ženy budou žít společně, podle modelu televizního seriálu "Zlatá děvčata".
 - ✓ Děti budou žít s příbuznými nebo jinými vychovateli.
 - ✓ Krvesmilství nebude považováno za přestupek zákona.
 - ✓ Populace bude mít mnohem více starších lidí a méně dětí. Následně hodnota lidského života bude klesat.
 - ✓ Zneužívání a násilí proti dětem poroste ještě více než dnes. Nebude nic neobvyklého vidět smečky dětí, které budou terorizovat ulice velkoměst, podobně, jak se tomu děje dnes v Brazílii.
 - ✓ Potraty vynucené v zájmu globální regulace porodnosti budou vykonávány podobně jako dnes v Číně.
 - ✓ Křesťanská výuka a studium Bible téměř zmizí. Školní děti nebudou mít žádné znalosti o duchovním životě.
 - ✓ Triumf feministické nábožnosti dosáhne svého cíle. Křesťané a židé přestanou používat maskulinní odkazy ve slovech Bůh nebo nebeský Otec. Tato nová skutečnost posílí všechny skupiny, které vyznávají tajemné síly přírody, aby zbožštili sami sebe.
- Zdroj - časopis Time, leden 1993 -

MANIPULACE A NOVÁ ELITA

Ti, kdo ví, že většinový hlas společnosti není zaklínací formulí úspěšné demokracie, ale v dnešní době spíše iluzorní návnadou pro naivní dav, vidí hrozbu nástupu elitářské vlády a cílené manipulace. Uvažuje-li člověk o elitě vládoucí garnitury autoritářského státu, pak nemusí hned pomýšlet na nedávný komunismus nebo jinou podobnou totalitu. Současné "demokratické" vlády mají k dispozici takové manipulační prostředky, jaké svět nikdy nepoznal.

Manipulační zručnost se začala rozvíjet ruku v ruce s biologickým a genetickým výzkumem šedesátých let. Záměr využívat poznatků biologie a genetiky v sociální politice lze pozorovat například na názorech **Francise Cricka**, nositele Nobelovy ceny za odhalení kódu DNA. V roce 1971 byl otištěn Crickův článek s názvem **"Proč studuji biologii?"**. Crick zde vyzývá k plnému genetickému inženýrství a uvádí svůj motiv ke studiu biologie: *"Moji vlastní motivací, o níž jsem doposud hovořil jen velmi málo, je vlastně všechno a všude. Je těžké to vyjádřit jen několika slovy. Mám-li jednoduše říci, proč se zabývám biologickým výzkumem, pak to není jen z důvodů filozofických, ale i z důvodů, jež byste mohli nazvat náboženské."*

Zatímco obecně tvrdil, že v konvenční formě je jeho přístup nenáboženský, sám přiznal: *"... můj postoj je náboženský, protože se zabývám náboženskými problémy"*. Měl zcela jistě pravdu! Dr. Crick použil určitý systém víry založený na prestiži vědy, přestože jeho představy a návrhy neměly k podstatě oné prestiže žádný logický vztah. Stejným bodem Crickových

životních názorů byla myšlenka, že člověka lze zredukovat na chemické a fyzikální vlastnosti šablony vzorce DNA. Francis Crick je tedy svými zaknihovanými názory - redukcionista; to znamená, že člověka redukuje na elektrochemický stroj. Takový názor vede samozřejmě velmi rychle k představě, že člověk může být a měl by být ovládán, řízen, ba dokonce manipulován. V tomto článku dr. Crick popisuje setkání se studentkou významné kalifornské univerzity, která se jej otázala na datum jeho narození, jaký je jeho názor na Věk Vodnáře a astrologii. Dr. Crick uvádí: *"Myslím, že z vědeckého hlediska je astrologie naprostým nesmyslem. Tak mě napadá, zda lidé, kteří ji berou vážně, by vůbec měli studovat na univerzitách."* A kdo by tam podle vás, pane Cricku, měl studovat? Cožpak vy a vám podobní nemáte také své filozofické a "náboženské" motivy? Dr. Crick zde neřekl jen to, že obsah astrologie je chybný nebo nesmyslný, ale také, že by lidé s takovým názorem neměli na univerzitách ani studovat.

Ve svém článku **"Proč studuji biologii?"** se Crick vyjádřil k otázce **mentálního chování**: *"O mentálním zdraví bychom rádi věděli mnohem více, zejména do jaké míry je geneticky předurčeno a nakolik závisí na životním a společenském prostředí. Totéž bychom rádi věděli o inteligenci a tvořivosti."* Cožpak z tohoto citátu není zcela jasné, jak osobnost člověka mizí a zaniká? Zbývají tu potom pouze dva příčinně podmiňující faktory - dědičnost a prostředí. Vůbec nezáleží, který je významnější. Každý faktor je totiž mechanistický. Člověk vlastní genetický kód a žije v prostředí, které ovlivňuje produkty daného kódu. To je podle Cricka a dalších evolučních determinis-

tů vše, čím člověk je. Moderní deterministé nepředkládají pouze neškodné abstraktní teorie. Říkají, že člověk nemá možnost svobodné volby, aby ovlivnil svůj způsob života. Člověk je prý pouhým produktem psychologického, sociologického a biochemického podmínění. S přijetím deterministických představ o člověku se lidé začali vědomě nebo podvědomě otvírat tomu, aby s nimi bylo jednáno jako se stroji. Oni sami pak jednají s druhými stejným způsobem. Každá teorie determinismu sebou nese určitou míru manipulace. Manipulaci jsou vystaveni dokonce i ti, kteří koncepci člověka coby produktu psychologického, sociologického a biochemického podmínění odmítají. Manipulace je v dnešní době hrozbou bez ohledu na to, zda většina lidí determinismus uznává nebo ne. Ve skutečnosti jsou tyto manipulační možnosti k dispozici každé vládní moci, každému státu a jsou dokonce do určité míry dávno používány.

Dr. Crick pokračuje: *"Nejdůležitější závěr, který lze z dnešní biologie vyvodit, je tento: přirozený výběr je nesmírně významný. Podstatou přirozeného výběru jsou náhodné procesy. Přirozený výběr není naprogramován předem, ale je poháněn nahodilými událostmi. Náhoda je jediným skutečným zdrojem pravé novoty."* Přirozený výběr tedy není naprogramován, je prý řízen náhodou. Dále dr. Crick uvádí: *"Zde nelze stanovit žádný obecný trend evolučního směru. Přirozený výběr je ještě chytřejší - myslí na kombinace a způsoby, jak dělat věci, které nejsou předurčeny."* Všimněme si Crickova vyjadřování - přisuzuje totiž přirozenému výběru vlastnosti osobnosti. V knize *"Původ genetického kódu"* Crick píše slovo příroda s velkým P a v díle *"O molekulách a lidech"* přírodě říká

"ona". Jinými slovy - zosobňuje to, co je podle definice jeho vlastního deterministického filozofického systému **neosobní**. Proč? Protože není schopen čelit důsledkům "neosobnosti". S takovým závěrem není schopen žít, i když se jej snaží filozoficky prosazovat. Tento druh zosobňování neosobního poskytuje úlevu všem těm, kdo jsou chyceni v síti "odosobnění". Podle vlastní definice dr. Crick žil v neosobním vesmíru, ale pomocí konotace jazyka jej zosobňuje. O přirozeném výběru říká, že je "chytrý", že "myslí" apod. Tímto způsobem vyjadřování, pomocí druhotných významů slov s citovým zabarvením, si ulevuje od tlaku skutečnosti.

V poslední části článku se Crick věnuje tématu **biologie a politiky** a jak by měl stát nakládat s biologickým výzkumem. Dr. Crick tu odpovídá: *"Myslím, že je nám všem známo, anebo si alespoň začínáme uvědomovat, že budoucnost je v našich rukou, že si do určité míry můžeme dělat, co se nám zlíbí. Co se tedy děje v současnosti? S jistotou víme, že pomocí technologií můžeme lidským bytostem usnadňovat život a provádět změny. Naše činnost je neodborným vrtáním do systému. Velmi zřídka se však uvažuje o základní otázce - jaký typ člověka vlastně chceme? Smyslem lékařského výzkumu je snaha vyléčit co nejvíce nemocí, zejména rakovinu a choroby srdeční. Avšak co se za takových okolností bude dít? Co se stane, budeme-li jednoduše prodlužovat život? To znamená, že populace rychle zestárne. Vypracujeme na základě stabilní populace a úmrtnosti věkovou distribuci? Lékařský výzkum by se měl soustřeďovat spíše na ochranu světa před senilitou." Dr. Crick tím ve skutečnosti říká "upravme humanitární pojetí medi-*

22 ZÁPAS O DUŠI

cíny a začneme hned." A dále pokračuje: "Bude to záležitostí lidí, kterým je dnes od 15 do 25 let. Vidíme tedy, že je zcela nasnadě hovořit o tom, kolik lidí by mělo na světě být."

V současnosti (1971) ještě nezvažujeme, kdo by měl být v příští generaci rodičem, kdo by měl být narozen a kde, kolik dětí na rodinu atd. Dnes zde platí taková obecná dohoda - budeme-li k sobě ohleduplní, budeme-li mít každý raději ne více než 2 děti, pak bude všechno vyřešeno. Domnívám se, že to není zdaleka pravda. I za těchto okolností, pokud se lidem dostane více lékařské péče, vznikne nezdravá biologická situace. Potom bude určitá skupina lidí rozhodovat, kdo se narodí a kolik dětí kdo bude mít. Máme právo rozhodovat, kdo má být narozen?

Diváme-li se na biologii z tohoto hlediska, pak je to obor skutečně revoluční. Právě tento obor vytvoří nové chápání, jež naplní společenské vědomí. Biologie již není tak jednoduchá a prostá jako bývala. Zahnuje i tak spleť věcí, jakým je z hlediska psychologie vzájemné chování lidí ve společnosti. Problémy nevyřešíme pouhým zásahem do genetického materiálu. Budeme se muset zamyslet. Nezačneme-li se těmito úvahami zabývat, bude se jimi zcela jistě zabývat někdo jiný." A Crick svůj článek uzavírá slovy: "Docházíme ke stěžejnímu bodu - je třeba výchovy a vzdělávání mladých lidí. Je sice hezké, když si něco přečteme v časopise nebo v novinách, ale jestliže se člověk něco učí ve škole, pak to přijme a je naprogramován to použít i v praxi. Chceme-li dospět k novému názoru na člověka, musíme o tom přemýšlet." Autor si zjevně přál, a jeho současní stoupenci si přejí, aby bylo téma "biologická povaha člověka a

genetické inženýrství" obsaženo v osnovách škol od nejnižších stupňů.

Je-li člověk tím, co tvrdí dr. Francis Crick, pak není ničím víc než sumou čehosi neosobního, + času + náhody; pouhopouhou skladbou molekul, jen o něco složitěji rozptýlenou energetickou částicí. Naše současná generace s pomocí Crickova názoru znevažuje lidský život. Na jedné straně zabíjí živé nenarozené děti a na straně druhé nemá daleko od zavedení euthanasie pro starší a nemohoucí osoby. Humanismus dosahuje v současnosti vrcholu své nehumánnosti. Francis Crick je tedy jeden z mnoha, kteří kladli a kladou důraz na okamžité a plné využívání genetického inženýrství. Otázka genetického inženýrství je často považována spíše za science-fiction a není brána příliš vážně. Zatím! Lidé, jako byl dr. Crick a jeho současní následovníci, by nás však rozhodně neměli ponechávat ve lhostejném klidu. Jedná se vesměs o nositele Nobelovy ceny, přední sekulární vědce, filozofy a pedagogy na nejvyšších místech světového akademického fóra. Jejich vliv je v oblasti biologické manipulace obrovský. **Crickův názor, že lékařství je hrozbou, protože udržuje na živu nemocné a staré na úkor příští generace, je nebezpečný.** Nebudme naivní a nemysleme si, že inteligence musí být nezbytně spojena s "vysokou morálkou". Toho, že se chytí a vzdělání pánové dopouštějí nelidských experimentů, jsme svědky každý den.

Problém genetického inženýrství ale musíme vidět vyváženě. Ne všichni v tomto oboru mají stejné názory jako dr. Crick. Zvažujeme-li genetické inženýrství, pak musíme uvést, že mnohé z postupů nejsou stále proveditelné - např. růst dítěte naprosto mimo tělo matky (in vitro) nebo výroba nekoneč-

ných duplikátů jednoho jedince bez použití mužských i ženských prvků, tedy asexuálně. Tyto metody však mohou být skutečností v blízké budoucnosti, a proto jsou součástí celého problému, eticky i prakticky. Některé, jako např. transplantace, jsou s úspěchem užívány dnes. V tomto případě jde ještě stále o velký pokrok, za který můžeme být vděční. Avšak i tento výdobytek lékařského pokroku způsobuje etické problémy. Komu takovou nadstandartní péči poskytneme a kdo ospravedlní preventivní nebo předčasné odebírání potřebných orgánů? Dnes považujeme za kritérium smrti nehybnou přímku na monitoru osciloskopu po 24 hodin, což má znamenat nulovou činnost mozku. To není sám o sobě etický problém, ale dveře k legálnímu udržování těl s nefunkčním mozkem (neomortů) k odběru orgánů jsou plně otevřeny. Celou problematiku lze tedy charakterizovat jednoduše a jasně. Bez absolutní linie, kterou křesťanství z hlediska definice člověka poskytuje, vedou věci, jež mohou být samy o sobě dobré, ke ztrátě humanity. Bez absolutních hodnot křesťanství člověk ztrácí význam. Jeho hodnota mizí. Bez významu a hodnoty je vystaven nebyvalé manipulaci ze strany vládnoucí elity nebo určitého řídicího akademického centra. **Odmítá-li člověk biblické křesťanství, pak je strůjcem svého vlastního novodobého pádu.**

Dalším příkladem podobného problému je péče o bezdětnost manželů. Taková bezdětnost je často řešena umělou inseminací s použitím manžellova semena. Toto je jistě velká pomoc mnoha manželským pářům. Ale co v případě spermie dárce, jiného muže? Současný zákon Anglie považuje dítě narozené za těchto podmínek za nele-

gitimní. Ve Spojených státech při některých rozvodových řízeních soudcové rozhodli, že děti matky a neznámého dárce jsou nelegitimními produkty cizoložství, a proto na manžela nespadá vyživovací povinnost. A jaký by měl být další krok? Vědecká příručka "Naše budoucí dědictví - volba nebo náhoda" odpovídá: "Snad nejrozumnější by bylo konceptu legitimity úplně vymazat." Dojde-li v budoucnosti k uplatnění tohoto návrhu, pak se soudobá morálka posune ještě blíže ke svému tragickému konci. Význam rodiny je snižován již dnes. Podle evropského parlamentu mohou spolu žijící homosexuálové adoptivně založit rodinu. Jaký bude vztah rodičů a dětí v budoucnosti? Podle zmíněné příručky mají být změny morálky a zákona provedeny na základě jakýchkoli "sociálních zábran". Je to jen příklad skutečnosti, kde zákon současnosti je pouze zákonem sociologickým, nikoliv morálním.

Metody genetických změn, které by vyléčily genetické choroby a pomohly tak jednotlivcům, oceňuje jistě každý z nás. Oddělit jedinečnost člověka, kterou mu přisuzuje biblické křesťanství, od křesťanských hodnot však nevyhnutelně znamená pozvolnou ztrátu lidskosti. S postupem plného genetického inženýrství se otevírají dveře k nebyvalé manipulaci. To se netýká jen otázek - kdo by měl mít děti a kolik, jaká by měla být nová generace, ale je to volání po společenské elitě, která by rozhodovala, jaký typ člověka je ve společnosti třeba, a která by prováděla genetický výběr. To už tady bylo a ne jednou.

Je zajímavé, že dr. Watson, spoludržitel Nobelovy ceny s dr. Francisem Crickem a sám horlivý stoupenec evolucionismu, před něčím takovým

24 ZÁPAS O DUŠI

hlasitě varoval a označil tyto snahy za velmi nebezpečné. Lidé, zejména mladí, jsou naprogramováni humanistickou ideou, že člověk je pouze souborem molekul. Díky této filozofii, a její výuce na všech stupních škol, je odolnost vůči manipulaci, krok za krokem, oslabována. Moderní člověk nezná žádnou hranici, co by neměl dělat, co je morální a co ne. Zbývá mu tedy to, co dělat může. Morální povinností se stává pouze to, co je v dané chvíli sociologicky přijatelné. Bude to, co je dnes považováno za nemyslitelné, nemyslitelným i za deset let?

Člověk se již dávno nepovažuje za kvalitativně odlišného od nečlověka. Biblické křesťanství lidem poskytovalo jediný možný základ k chápání své jedinečnosti a důstojnosti - byli jsme stvořeni k obrazu Božímu. Moderní doba však křesťanství nahradila náboženstvím humanismu. Lidé jsou pod vlivem humanismu již dost dlouho. Skrze tuto filozofii jsou pomocí školství a masmédií indoktrinováni dogmatem, že objektivní pravda neexistuje. Jak morálka, tak zákon jsou považovány za relativní názory jedince nebo společnosti. Lidé postupně, ale jistě, přijímají různé formy manipulace. Na tomto místě se můžeme zmínit o díle **Jacquesa Monoda "Nutnost a náhoda"**. V této knize jsou vystaveny manipulaci všechny hodnoty. Monodova teorie, že všechno je produktem náhody, nevychází z jeho vědeckého pozorování, ale spíše z učení Camusova existencialismu. Tato filozofie byla základem většiny jeho prací. S Monodem se věda stala daleko spekulativnější. Jeho vědecká prestiž totiž u mnoha lidí vzbuzovala důvěru, přestože není mezi její vědeckou a spekulativní částí žádná souvislost. Monod správně argumentuje, že z přírody, tedy z toho, co jest,

nelze nikdy odvodit to, co by mělo být. Neuznává žádné morální a etické hodnoty. Podle něho je veškerá existence jednoduše to, co vzniklo přirozeně - slepou náhodou. Protože holá existence nemůže poskytnout žádné morální normy, žádné hodnoty, tak, podle Monoda a jemu blízkých, si člověk musí hodnoty zvolit zcela svévolně a libovolně. Přijme-li člověk takové myšlení, pak nemá k nastolení absolutistických hodnot příliš daleko.

Arthur Koestler navrhoval, aby se vědecký výzkum věnoval vývoji chemického prvku, který by člověka uváděl do stavu klidu a umírněnosti. Na základě svého evolucionistického přesvědčení Koestler předpokládá, že se u člověka zachoval trojí mozek - mozek plaza, mozek koně a unikátní mozek lidský. Koestler naléhavě vybízel k vývoji chemikálie, která by nějakým způsobem vnášela mezi tyto tři mozky klid a umírněnost, aby jej zbavovala agresivity. Tím v podstatě navrhoval použití jakéhosi supersedativa. Dokonce navrhoval, aby tato droga byla rozpuštěna do pitné vody. Tím by ji přijímali všichni. Koestlerův návrh se měl týkat především obyvatelstva velkých měst. Jde o další princip manipulace.

Kermit Krantz, šéf gynekologického oddělení univerzitní lékařské fakulty v Kansas City, v roce 1969 navrhl aplikaci antikoncepčních prostředků do všech zdrojů pitné vody. To mělo údajně udržovat celosvětovou populaci v tzv. přiměřených mezích. Další pak dodali, že vláda by měla vlastnit i deaktivátor dané drogy. To znamená, že by stát rozhodoval o tom, kdo a kdy má mít děti. Zní to skutečně hrůzně. Nejde však o žádnou fikci. Tyto snahy, zejména v oblasti genetického inženýrství, jsou dnes ještě daleko nebezpeč-

nější a zabývá se jimi celá řada předních světových genetiků. To vše za podpory humanistických myslitelů, z nichž se mnozí honosí titulem - nositel Nobelovy ceny.

José Delgado z Univerzity v Yale patří k těm, kteří začali aplikovat čidla do mozků opic a epileptiků, aby mohli ovládat jejich chování. Ve svém projevu k radě UNESCO zabývající se lidskou agresí Delgado prohlásil: "V lékařství dojde k nevídané revoluci. Agrese bude ovládána senzory. Bude to revoluce tak významná, jakou byla revoluce při objevu antibiotik pro léčbu infekčních onemocnění. Budoucí společnost bude psycho-civilizována pomocí E.S.B. - elektrické stimulace mozku."

Kenneth Clark, americký sociopsycholog, předseda Americké psychologické asociace (A.P.A.), v roce 1971 zdůrazňoval, že by měli být všichni političtí vůdcové přinuceni brát anti-agresní pilulky, jako léčivo proti agresivitě. Ještě nedávno obhajoval psychotechnologii, tedy experimenty s řízením pochodů v lidském mozku.

Prof. Russell Lee ze stanfordské univerzity přednesl následující požadavek - všichni veřejní političtí činitelé by se měli každoročně podrobit důkladným psychologickým testům. V případě, že to psychologové budou považovat za nezbytné, by se nálezy z těchto testů měly přednést parlamentu, a ten by doporučil státníka zbavit úřadu.

Jak Clark, tak Lee však opomenuli "malý" problém. Ten, kdo by vlastnil předpis na přípravu dané drogy nebo řídil psychologické testy, by byl neomezeným králem!

Hovoříme-li o sociologické manipulaci, pak nám vyvstávají tři otázky:

- ♦ **kdo bude kontrolovat kontrolory?**
- ♦ **co se stane, když již nyní člověk přestává rozlišovat a vědět, co by**

♦ **měl dělat, oproti tomu, co dělat může?**

♦ **je-li lidstvo jenom tím, co tvrdí moderní člověk, tedy pouhým velkým shlukem molekul, proč má člověk vůbec hodnotu?**

Katastrofální hrozba těchto tří otázek je skutečná. Nezamyslíme-li se nad nimi dnes, pak zítra již může být pozdě. Nikomu snad není třeba připomínat fašistické nebo sovětské nápravné ústavy, tzv. "psycho-fyzické léčebny na převýchovu mentálně postižených jedinců". Napravování nemusí být prováděno tak krutým způsobem, jak je popsáno například v knize "Komnata 7". Systém mentální převýchovy není součástí jen fašistických nebo komunistických států. Každá moderní autoritářská vláda, byť demokratická, vlastní k manipulaci téměř neomezené prostředky.

Televize a film jsou dokonalými manipulačními prostředky. Manipulace pomocí masmédií umožňuje měnit názory a chování lidí. Čím více jsou tyto způsoby užívány, a bezmyšlenkovitě přijímány, tím více se mění názory lidí, na sebe samé, a tím více je nenápadná manipulace přijatelná.

Sublimní ovlivňování - opakované, bleskové střihy určitého námětu na v televizi nebo kině; probíhá v takové rychlosti, že divák ani neví, že něco viděl. Přesto je těmito střihy ovlivněn. V jednom experimentu bylo divákům sublimně, skrze zdánlivě nepostřehnutelné střihy, vnucena koupě jednoho nealkoholického nápoje. Po skončení filmu lidé vůbec nevěděli, že se na plátně objevila reklama na nápoj. Přesto toho večera zmizely zásoby daného zboží z okolí kina do jediné! Tato manipulační technika je prozatím zakázána, ale v cestě k jejímu použití stojí pouze zákon. Kdyby začalo být sublimní

26 ZÁPAS O DUŠI

televizní poselství používáno, nikdo by to ani nepostřehl. Nezapomínejme, že dnešní zákony mají s absolutními principy pramálo společného. Jde o naprosto svévolná rozhodnutí člověka, při nichž se zvažuje pouze dané momentální společenské dobro.

Ve skutečnosti televize s divákem manipuluje skrze běžné pořady. Časté přerušování pořadů reklamami a rychlými střihy odvádí pozornost a nedovoluje souvislé přemýšlení. Divák televize sleduje zpravodajství vlastníma očima a žije v domněnku, že je součástí scény a má pocit většího přímého objektivního poznání. Pro mnohé se stává to, co na obrazovce vidí, mnohem pravdivější, než co na vlastní oči pozorují v okolním světě. Ve skutečnosti tomu tak vůbec není. Divák nesmí nikdy zapomenout, že každá minuta televizního vysílání je již sestříhanou verzí. To, co pozoruje, není událost sama, ale její sestříhaný symbol. Člověku je nabídnuta iluze objektivnosti a pravdy. I kdyby byl kameraman jakkoli neutrální, vždy jde jen o iluzi. Fyzická omezenost kamery totiž obsahuje z celkové situace jen určitý prvek. Pohne-li se kamera o tři metry doprava, bude ona "objektivní realita" úplně jiná. Navíc, v daném obraze je téměř vždy obsažen subjektivní názor režiséra, kameramana nebo střihače. Ona hypotetická neutralita kameramana je opravdu neuskutečnitelná. Žádný člověk totiž není neutrální. Když na obrazovce spatříme osobnost z politického života, pak to nikdy není ten člověk, jakým ve skutečnosti opravdu je. Vidíme pouze image - obraz, představu toho, koho bychom podle záměru autora vidět měli. Někdo rozhoduje o tom, co máme vidět a jak. Každá událost, myšlenka, poselství mohou být filmově sestříhány tak, že se z ní stane dokonalá propaganda. Sedíme-li večer před televizí, nebudeme snadnou

obětí manipulace. Dnes existují zpravodajské organizace, vydavatelství novin a rozhlasové stanice, které zprávy přímo tvoří. Tato "tvořivá" schopnost vychází z určitého druhu syndromu, psychiky nebo rozpoložení myslí člověka. Zkrátka - z jeho světového názoru. To se netýká pouze žurnalistických kruhů, ale i kruhů vládních, vědeckých, pedagogických atd. Síla dopadu těchto uměle vytvořených zpráv nespočívá ani tak na kvantitě jejich vydání, ale spíše na prestiži a společenském postavení popisovaných nebo popisujících osob. Hrozba prvního řádu vězí zejména v tom, jsou-li takové zprávy záměrně překrouceny a upraveny tak, aby posluchače nebo čtenáře manipulovaly. Nelze říci, že pouze tisk a masmédia mají vše na svědomí. Nemůžeme je vždy házet do jednoho pytle. Nicméně, média mohou být dokonalým prostředkem manipulace.

Nakonec bychom neměli opomenout manipulační možnosti vysoce výkonných počítačů. S jejich pomocí lze ovládat celé společnosti, každého člověka. Jinak řečeno - co by se asi stalo, kdyby měl takový počítač k dispozici Stalin nebo Hitler? Znovu si uvědomme, že totalitní způsob vlády nemusí být podmíněn jen fyzickým násilím nebo diktaturou silné osobnosti. Autoritářská vláda může vzkvétat i za demokracie. Postačí jen změna způsobu myšlení davu. Není třeba hned pomýšlet na změnu ze dne na den, ale spíše na pozvolný rafinovaný způsob organizace státu a "věcí veřejných". Někteří nemusí s narůstající manipulací souhlasit, ale kdo v tomto relativistickém věku stanoví hranice? Mnozí z těch, kteří horlivě zastávají osobní svobody, a považují se za pravicově smýšlející, jsou současně oddáni názorům, že odpovědnost řešit všechny společenské potřeby jako byt, práci a zdravotní péči má právě stát.

Sociologickou se tedy stává nejenom věda a zákon, ale i zpravodajství. Objektivita se začíná v humanistickém rámci úplně ztrácet. Ideologie humanismu prorostla společností ze všech stran. Souhlasí-li humanistický názor vůdčí světové nebo národní elity s názorem producentů zpráv, pak jde o manipulační autoritářství prvního stupně. Totalitu nemusí charakterizovat pouze represe a násilí. Manipulace autorit může stejně tak vzejít i z ústavního usnesení. Jak prohlásil jeden z vysoce postavených vládních činitelů Spojených států amerických: "Legislativní (zákonodárná) diktatura není o nic lepší než exekutivní (výkonná) tyranie." Řídícím centrem by mohla být i nějaká polooficiální organizace. Přesně toto řešení bylo navrženo v Anglii i Spojených státech k potlačení občanského chaosu. Může jít i o organizaci mezinárodní, jakou je například Organizace spojených národů. A co když k něčemu takovému již dávno dochází?

Nezná-li člověk absolutní hodnoty biblického křesťanství, Boží pravdu - absolutní vztažný bod, měřítko, pak se nevyhnutelně stane obětí manipulace. Je-li biblická pravda odstraněna nebo zapomenuta, pak bude nahrazena pomocí manipulačních technik novodobou diktaturou. Není třeba ani žádného světového spiknutí nebo dohody. Snaha zaměřovat se na odhalování mezinárodních spiknutí a vidět v potenciálních komplotech jediné ohrožení objektivit, nám zamlžuje daleko větší nebezpečí. Většina z těch, kteří stojí na nejvlivnějších a prominentních postech ve školství, v politickém životě apod., sdílí s mocnými představiteli masmédií stejný humanistický názor a z velké míry jej vědomě uplatňují v praxi. Nejde o žádné science-fiction. Humanistický relativismus prorostl svět, je bohem téměř každého státu, nepochybně i našeho.

Ústředním poselstvím biblického křesťanství je doktrína o přístupu člověka k Bohu skrze Kristovu oběť na kříži. Poselství spásy má však i svůj druhotný význam. Na základě biblického křesťanství lze stanovit zákon, absolutní morálku i formu nechaotických svobod. Jsou-li svobody, zákon a morálka od biblických principů odtrženy, stávají se destruktivní silou vedoucí k chaosu a anarchii. Stane-li se to, pak můžeme citovat **Erica Hoffer**: "Když svoboda zničí řád, pak touha po řádu zničí svobodu." Potom slova dobrý - zlý, levý - pravý, správný - špatný pozbývají na významu. Není mezi nimi rozdíl. Jsou to pouze dvě cesty vedoucí ke stejnému konci. Mezi autoritářskou vládou pravice a levice není rozdíl. Určitá autoritářská elita bude pozvolně vyvíjet na společnost takový nátlak, až se společnost v postupujícím chaosu zhroutí. Má-li si potom člověk vybrat mezi svobodou a pořádkem, vybere si pořádek i za cenu nastolení totalitního režimu. Za určitého krizového období ztichne každý hlas proti. Většina lidí přijme novou totalitu z touhy po osobním klidu a blahobytu, z touhy po řádu i z apatie. Přijme diktát, který by zajistil formou nějakého politického systému soukromé podnikání a chod každodenního života. Cožpak k tomu nedochází již nyní? Uvažujme, ptejme se a dožadujme se přímých odpovědí, braňme se! Ne-li, budou nás příští generace proklínat za zbabělost a obětování jich samých pro naše vlastní sobectví a cynismus.

- P. Bartoš - F. A. Schaeffer: "*How should we then live*", volné zpracování
 □ **Zdrojem pravého poznání není přirozená inteligence, která je nám dána při našem narození, nýbrž inteligence nadpřirozená, která je nám dána při našem znovuzrození.**

- Pavel Kosorin, Křesťanské aforismy-

NEBE NA ZEMI

Dodnes si rád přehrávám Ježkovy melodie. Teprve když jsem uvěřil Bibli, Božím slovu, pochopil jsem texty Voskovce a Wericha, kterým jsem vlastně dříve ani nerozuměl:

**Na Olymp a na nirvánu, na nebe
nevěřím, když někdo svět pomlouvá,
vždycky láteřím. Nestojím o neko-
nečno s hvězdami všemi, stačí mi
pár krásných let někde na Zemi.
Když já vám povídám, že je nebe na
Zemi, pravdu mám, vězte mi.**

Tohle je plnokrevný, nebebudující humanismus, a jak přitažlivý! Problém vězí v tom, že tomuto humanismu, náhradě Boha člověkem, propadli, propadají a budou propadat i mnozí "věřící", ačkoliv biblické evangelium učí pravý opak. Bible ve své podstatě říká, že se Bůh Kristus vrátí pro své vyvolené, aby je vytrhnul z pozemského kvazinebe. My, bibličtí křesťané, máme bez ustání očekávat a těšit se, kdy si nás Ježíš vezme k sobě. Já vím, zní to fantasticky, ale je tomu tak. Mnoho křesťanů všech denominací a národností uhýbá z Bible do humanismu a jakoby říká: "Studuj si pravověrně Bibli do extrému, těš se na nebe a na vytržení, jestli ti to dělá dobře. My chceme studovat Bibli proto, abychom se naučili žít a milovat, abychom zbudovali nebe zde na planetě Zemi dříve než přijde Kristus."

Tato tendence je překotná a celosvětová, na Západě i na Východě. Věřící hledají ekumenické principy všech náboženství, začínají se angažovat v politice a sociálních programech. Církev, tím myslím věřící, ne hierarchii hodnostářů, si zpívá "Nebe na Zemi". Ten, kdo buduje třeba i v "Kristově jménu" nebe na Zemi a očekává Jeho druhý příchod s chodidly pevně zapuš-

těnými do pozemského světa, bude zklamán. Naše pozemské "nebe" je totiž připraveno pro Antikrista, tak to učí Bible:

♦ *Deset rohů, které jsi viděl, je deset králů, kteří se ještě vlády neužili, ale v jedinou hodinu přijmou královskou moc spolu se šelmou (Antikristem). Budou zajedno ve svých úmyslech a svou sílu a moc dají té šelmě.*

(Zjevení 17:13)

I my věřící, v naší hříšné přirozenosti, se cítíme doma na tomto světě více než bychom měli. A dnešní, často nebiblická teologie v nás pozemské nebe jenom posiluje. Náš cíl nespočívá v tom, abychom převzali politické otěže tohoto světa a budovali nebe na Zemi. Naše biblická naděje spočívá v tom, aby nás Ježíš vzal k sobě do svého nebe. Nemysleme si, že my, hříšní smrtelníci, třeba i věřící, můžeme zbudovat něco, co může stvořit pouze nesmrtelný a bezhříšný Bůh Kristus. Můžeme tak promeškat to nejlepší jenom proto, protože odmítáme vážný pohled do budoucnosti. Odmítáme pevné a pravé biblické učení. Nikdy nebudeme schopni postavit nebe zde dole, ani pro sebe, ani pro Krista. Skutečné nebe je nahoře. Nestrháme nebe dolů na Zem. Ať nás raději Kristus vynese do svého nebe. Nebe je Jeho výsada, ne naše:

♦ ... Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchváćeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu.

(1 Tesalonickým 4:16-17)

Stav dnešních křesťanských shromáždění je na pováženu. "Svět je prý v nesnázích, protože křesťané neplní Bohem nařazenou vůdčí úlohu. Křesťané prý ještě světu neukázali, jak má být svět veden podle Božích biblických

zásad a zákonů." Pravdy na tom něco je, ale svět byl vždy v nesnázích, protože člověk je hříšný rebelant, a dává přednost bezbohé kultuře, tradicím, humanistickému náboženství a světské společnosti. Svět je v nesnázích díky člověku. Svět není v nesnázích, protože se křesťané ještě nezapojili do svět-skopolitických záležitostí. Až se zapojí, bude to zase katastrofa.

Křesťan má hlásat a žít evangelium Ježíše Krista, aby byl příkladem ostatním, aby se od ostatních lišil a především oslavoval Pána Boha. Zemím, ve kterých bylo evangelium opravdu hlášáno a přijato do srdce národa, Bůh přidal svobodu a blahobyt. Tam, kde opravdové evangelium hlášáno není, nebo přestává být hlášáno, tam, kde Ježíšovo evangelium nikdy nezakořeni-lo do srdcí, nebo se vytrácí ze srdcí národa, tam může být nastolen pouze humanistický prelud s náznaky demokracie. Svoboda a z ní vyplývající blahobyt není dovozní zboží, protože svobodu člověk nemůže vyrobit. Svoboda je Boží dar, Jeho vývoz. Proto demokracie už jen dožívá setrvačností v několika západních (dříve evangelikálních) zemích, kde se jí dařilo jen krátce. Historie nám ukazuje pouze totalitu. Bez evangelia lid nikdy nebyl pánem ve své zemi.

Biblický Bůh nám nařizuje pokání, abychom se odvrátili od světa k Bohu. Proč máme činit pokání? Abychom zachránili světovou nebo naši ekonomii? Abychom zabezpečili peněžní stabilitu a mír mezi národy? V žádném případě! My činíme pokání:

- ◆ *Neboť (Bůh) ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých. (Skutky 17:31)*

Kdo se domnívá, že nás, biblické věřící, Bůh pověřil, abychom vyvedli svět z jeho sociálních, hospodářských a politických těžkostí, ten překrucuje evangelium. Bůh nás pověřil, abychom sloužili, ne vedli. Pravda, Bůh vede a kázeňsky potahuje své, ať Izrael nebo věřící církev, ale v žádném případě ještě neustanovuje politický, sociální a hospodářský světový systém podle svých pravidel. Bůh si k vybudování svého pozemského pořádku vyhradil čas v budoucnosti, kdy na konci velkého světového a především židovského soužení nastolí své království. My věřící budeme v Jeho nebi, až se zdejší nebe na Zemi začne hroutit. Úkol věřících není přímá náprava a vylepšování světských systémů. V Bibli nenajdeme ani jeden verš, který by tuto myšlenku jen v nejmenším podpořil. Tam, kde je hlášáno opravdové evangelium, tam bude i "malinkaté nebičko", svoboda provázená blahobytem, v rámci naší hříšnosti, protože povstane ze srdcí lidí a nebude diktována ani světsky ani církevně, nýbrž bude požehnána Bohem.

Pravda, starozákonní proroci kárali krále za jejich hříchy, ale jejich kárání se vztahovalo převážně na krále Izraele. Proroci napomínali ostatní hlavy národů kvůli jejich veřejnému vzdorů vůči Bohu nebo jejich pronásledování Božího lidu.

A Kristus? Ten nikdy nekázal ani neučil o nápravě politického nebo sociálního zřízení. Pouze nevěřící Židé, tedy zase jen lidé, očekávali "Mesiáše", který by je vedl proti Římu. Někteří farizeové varovali Ježíše, že jej chce Herodes zabít a Ježíš řekl:

- ◆ *Jděte a vyřiďte té lišce: Hle já vyháním démony a uzdravuji dnes i zítřa a třetího dne dojdou svého cíle. (Lukáš 13:32)*

30 ZÁPAS O DUŠI

Pokud víme, tohle bylo jediné Ježíšovo uznání Herodovy politické svrchovanosti. A Ježíš rozhodně Herodovou vládou nadšen nebyl, jinak by jej nenazval liškou. A když Ježíš konečně stál před Herodem, tak mlčel. Na druhé straně však Ježíš velmi často a ostře kritizoval náboženské vůdce Izraele. Ježíš také napomínal obyčejné hříšníky, ale k těm byl mírnější.

Kdybychom se řídili písmem, měli bychom napomínat naše vládce za to, že nevěří v Boha, že pronásledují věřící, nebo, že věří astrologii a okultním vědám. Jestliže církev začne usilovat o politickou moc, stane se politickou mocí a přestane být církví, Kristovým tělem. Tolik dějepisu snad známe všichni. Křesťané se dnes vzdalují Kristovu příkladu. Kráčí opačným směrem. Ježíš úplně pomlčel o Césarově zlovládě a o zkorumpovaném a utlačujícím římském politickém a sociálním systému v Palestině. Jak je Ježíšova mlčenlivost v rozporu s jeho stálým slovním bičováním náboženských vůdců! Náš Pán, náš Bůh dobře ví, že se každá vláda bojí nesrovnatelně víc skutečné mravní síly občanů, než revolučního převratu.

A co Pavel? Ten se obhajoval následovně:

◆ *Neprovinil jsem se ničím, ani proti židovskému zákonu, ani proti chrámu, ani proti císaři. (Skutky 25:8)*

A Petr?

◆ *Milovaní, v tomto světě jste jako přichozí a cizinci. Prosím vás, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši, a žijte vzorně mezi pohany; tak aby ti, kdo vás osočují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu "v den navštívení". Podřídte se kvůli Pánu každému lidskému zřízení, ať už králi jako svrchovanému vládci, ať*

už místodržícím jako těm, které on posílá trestat zločince a odměňovat ty, kteří jednají dobře. Taková je přece Boží vůle, abyste dobrým jednáním umlčovali nevědomost nerozumných lidí. Jste svobodní, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti, nýbrž jako služebníci Boží. Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte. Služebníci, podřizujte se ve vši bázni pánům, nejen dobrým a mírným, nýbrž i tvrdým. V tom je totiž milost, když někdo pro svědomí odpovědné Bohu snáší bolest a trpí nevinně. Jaká však sláva, jestliže budete trpělivě snášet rány za to, že hřešíte? Ale budete-li trpělivě snášet souzení, ať jednáte dobře, to je milost před Bohem. (1 Petr 2:11-20)

Je to těžké pochopit, ale nutím se, a přijímám i následující verše:

◆ *Každý, ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti vládnoucí moci, vzpírá se Božímu řádu. Kdo se takto vzpírá, přivolává na sebe soud. Vládcové nejsou přece hrozbou tomu, kdo jedná dobře, nýbrž tomu, kdo jedná zle. Chceš, aby ses nemusel bát vládnoucí moci? Jednej dobře a dostane se ti od ní pochvaly. Vždyť je Božím služebníkem k tvému dobru. Jednáš-li však špatně, máš proč se bát, neboť nenese meč nadarmo (trest smrti); je Božím služebníkem, vykonavatelem trestu nad tím, kdo činí zlo. Proto je nutno podřizovat se, a to nejen z bázně před trestem, nýbrž i pro svědomí. Proto také platíte daň. Vládcové jsou v Boží službě, když se drží svých úkolů. Dávejte každému, co jste povinni: daň, komu daň; cto,*

komu clo; úctu, komu úctu; čest, komu čest. (Římanům 13:1-7)

Z Bible vyplývá, že poslušnost, svatost a příkladný život, sebeobětování, milování bližního jako sebe sama, rozšiřování evangelia Ježíše Krista, používání Božího meče, Bible, a modlitba jsou zbraně, kterými biblický křesťan bojuje proti systému tohoto světa. Budou-li křesťané bojovat světskými způsoby, byť těmi nejšlechetnějšími, nikdo je od pohanů nerozezná. Snad každý křesťan zná tato Ježíšova slova:

♦ *Pověz nám tedy, co myslíš: "Je dovoleno dávat daň císaři, nebo ne?" Ale Ježíš poznal jejich zlý úmysl a řekl: "Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz daně!" Podali mu denár. On jim řekl: Čí je tento obraz a nápis?" Odpověděli: "Císařův." Tu jim řekl: "Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu." Když to slyšeli, podivili se, nechali ho a odešli. (Matouš 22:17-22)*

Zdá se, že Ježíšova slova "Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu" kladou zodpovědnost na naši křesťanskou znalost a vyspělost. Křesťan nemůže poslechnout žádnou moc, která by mu přikazovala jednat proti Božímu biblickému nařízení. Samozřejmě, křesťané mohou být politicky činní, Bible to nezakazuje. Ať máme co nejvíce křesťanů ve veřejných funkcích a službách. Vězte však, že dříve nebo později budou muset učinit biblické ústupky. Křesťan není z tohoto světa. Navíc, skutečného křesťana by svět do vedoucí funkce ani nezvolil, vždyť Bůh vyvolil bláznovství a to jsme my. Byl jsem svědkem toho, kdy v našem křesťanském shromáždění nesměli skuteční křesťané ani kázat, ani vyučovat jen proto, že stáli nekompromisně za Bibli. Tato situace se opakuje ve sborech dnes a denně. Jak

by nás potom mohl zvolit a následovat svět?

Pamatujme, že osud našich duší je nekonečně důležitější než pozemský stav našich těl. Věčnost a nebe musí mít přednost i před tou nejtvrdsí krutovládou. Naše přirozená touha po spravedlivém řádu nás nutí učinit něco konkrétního, abychom přispěli k vylepšení tohoto špatného světa. Tyto akce mohou vést k dočasnému vylepšení světského politického a sociálního stavu, ale ve skutečnosti nemusí být z dlouhodobého hlediska ani prospěšné. Vždyť se ukonejšíme humanismem a ukřižovaného a vzkříšeného Ježíše přehlédneme k naší nekonečné a věčné škodě. Písmo nás nabádá ke křesťanské dobročinnosti vždy a ke každému. Bible však nehovoří o světském organizovaném úsilí křesťanů ovlivnit vlády států. Ježíš, apoštolové i proroci se ztotožňovali s dobročinností vyvěrající z Boží lásky, nikdy ne s revolučními nebo protivládními akcemi. Přemýšlejme o tom. Jak tedy dosáhnout politikou a sociální spravedlností?

♦ *Hleďte především Jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. (Matouš 6:33)*

Nebyla-li nám dána dobrá vláda, tak je to proto, že jsme jako národ nehledali Jeho království a spravedlnost. Bible nemůže lhát.

♦ *Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jež si zvolil za dědictví. (Žalm 33:12)*

Není-li našemu národu blaze, je to proto, že Hospodin není naším Bohem a my nejsme jeho vyvolené dědictví.

Bůh je prvotní příčina všeho dobrého. Bez příčiny budeme marně čekat na účinek. Ráj ani nebe na Zemi člověk nezbuduje, i kdyby se namáhal sebevíc.

- pst -

**Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady
HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:**

České země

**HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Box 77
251 01 Říčany u Prahy**

Slovensko

**HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá**

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:

ZOD - HCJB World Radio

Číslo účtu:

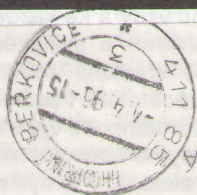
Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

41108 ŠTETI
SKOLNÁ 700
MARIE KOTMELOVÁ

Novinové výplatné

hrazeno u pošty

Velká Bíteš

WORLD
RADIO

HCJB - Dobrá novina denně zachytíte z Ekvádora

RÁNO: v létě v 7:00, v zimě v 6:00, tj. 5:00 UTC.

6 205, 9 600, 11 835 a 17 490 kHz (SSB) - v pásmu 49, 31, 25 a 17 m.

VEČER: v létě ve 20:00, v zimě v 19:00, tj. 18:00 UTC

15 270 a 17 790 kHz - v pásmu 20 a 17 m.

Český rozhlas Plzeň připravujeme každou neděli od 7:00 do 9:00 (15 minut)

Velmi krátké vlny (VKV/FM): **101,7 106,7 105,3 102,4 100,8 MHz**

TWR Tirana připravujeme každé pondělí ve 21:45 střední vlny: **1 395 kHz - 215 m.**

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Pavel a Klára Steigerovi

HCJB Radiosieť ZoD, pošt. schr. 77, 251 01 Říčany u Prahy

Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1

Vychází šestkrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**

Podávání novinových zásilek povoleno:

Jihomoravským řed. spojů v Brně č.j. P/2 - 3121/94 ze dne 13.9.1994.

Dohledací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.

Podávanie novinových zásielok dovolené:

SP č. p. ZsRP Bratislava, č. 1034-PO-1993 zo dňa 1. 4. 1993.